

சங்கராசாரியர் சிவானந்தலகரியைத்தன்னுட்கொண்ட

சோமசுந்தரமாலே.

(17101 வரவு) = 102.00

சிவபுஜங்க தேவிபுஜங்கங் களைத்தன்னுட்கொண்ட
29-33 ; 34-37

வேதவ்னேச ஸ்தவம்.

இவை

தேவிதோட்டை

ஸ்ரீ வன்றெண்டரவாகன் மாணக்கருளொருவராகிய

காரைக்குடி

ராம. சோ. சோக்கலிங்கச் செட்டியாரவர்களால்

இயற்றப்பெற்று

தேவிதோட்டை

ஸ்ரீமான் மெ. அரு. கா. ராமநாதச் செட்டியாரவர்களால்

காரைக்குடி வைசியபித்திரன் பிரஞ்ச பிரவீல்

அச்சிடப்பெற்றது

பிங்களவூர் ஆவணிமீ.

சிறப்பு பப்பாயிரம்.

குலசேகரம்பட்டணம்

எம். எஸ். வயிரவநாதபிள்ளையவர்கள் இயற்றியது.

திருவரு ஞடன்சார் சிவன்மண மலர்போன்
 மருவி நிறைநது மறைத்து வயங்கிப்
 பந்தமா ருயிரெலாம் பாசநீத் துயவான்
 கிந்தொழில் புரிந்தாங் கருள்பெருங் கருணையன்
 அன்னவன் சொருப மாரு முணாகிலர்
 முன்னவ னருளான் மொழிகுநர் சிலரே
 அவரரு ணிறைநதுவா முண்டின னெருவன்
 தவநெறிச் சார்ந்த தருதிய னேனைப்
 பன்மாத் கங்கள் பகாபொருண் மறுத்துச்
 சன்மார்க் கம்மே தாபிகுரு நேயன்
 தவாதென் னுஞ்செய சிவார்ச்சுரு சிலன்
 அவாமிகப் பூசிகுரு மமையங் கண்டனன்
 குரங்கு மனமுங் குழைந்த நெனகசெனில்
 வரங்கொரு மவன்சோ வருப்பவர் யாரே
 இவனியற் றியரு லெண்ணில முன்னா
 சிவநெறி சார்ந்து நிகழ்ச்சங் கார்சொல்
 சிவானாத லுரி சிவனுமை புயங்கக
 கருத்தமைக தவர்தஞ் சரித்தரம் விளங்கி
 மருத்துறழ் சோம சுந்தர மாஸையும்
 வேதவனேச தவமும் விழுப் பொருள்
 ஆதிநன் றெலாமுற வாக்கின னவனே
 சீரெலா நிறைந்த காரைமா நகரினன்
 தூயசீர்த் தேவைவன் னெண்டாமா னுகண்
 ஆயசொக் கலிங்க வரும்பெருந் தவத்தினன்
 இத்துணை நூல்க ளினினதுணர் துய்வான்
 மெய்த்தரு விருப்புடன் வெளிவரச் செய்தனன்
 இருவே னுலகத் தியற்கையென் பதைமறுந்
 தருள்வாய்ந் திலங்கு மழகன் குழகன்
 தனதனிற் சிறந்த வனநிதிப் பெருககங்
 கனதனிற் சிறந்த கல்விசற் குணமுதற்
 ருனே நிறைந்த சைவசித் தாந்தி
 மேனா ஆளு ருனா நாவன்னா
 சாம நாத நெரந்திர னவனே.

முகவுரை.

தோமசுந்தரமலை யென்னும் இந்நூல், “முனோத்தானை யெல்லார்க்கு முன்னே தோன்றி” என்னுந் தெய்வச்சுருதியைச் சிரமேற்கொண்டு “பொன்னெடுமேரு வெள்ளிப்பொருப்பு மந்தரங் கேதாரம், வன்னெடும் புரிசை குழந்த வாரணவாசியாதிப், பன்னருந்தலங்கடம்மிற் பராபரவிலிங்கத்தோன்று, முன்னரிக்கடம்பின் மாடே முனோத்திச்சைவலிங்கம்” என்று பாஞ்சோதி முனிவரால் விளக்கப்பெற்றபடி, திருக்கயிலாசாதி எத்தலங்களுக்கு முந்தினதாய், அத்தலங்கள் போல் விராட்புருடனுடைய அவயவங்களுள்ளே யடங்காமல் அதிதமாகிச் சர்வலோகப் பிரசித்த சிவராஜதானியாய் விளங்குகின்ற துவாட்சாரத்த ஸ்தலமாகிய மதுராபுரியிலே, அனவரத சாந்தித்தியராய் சதுஸ்ஸஷ்டி லீலாநுக்கிரககரராய் வீற்றிருந்தருளுகின்ற ஸ்ரீ சோமசுந்தரப் பெருமான்றிருவடிசமர்ப்பண ஸ்துதிருபமாக ஓய்வொரு செய்யுளிலும் ஆதிசங்கராசாரியாரற் செய்யப்பெற்ற சிவானந்தலகரி நூறுசுலோகங்களின் வாக்கியார்த்த தாற்பரிபங்களை வரிசையாக அமைத்து அச்சங்கரர் சரித்திரங்களை யுஞ் சுருக்கிக்காட்டிச் செய்யப்பெற்றது.

சங்கரர் சரித்தஞ்சொன்றோர், அவரிடத்துவைத்த அன்புமேலீட்டினால் அவர்க்கு மகிமை கூறுமாசை வயத்தராகிய சீடர்கள் பலர். இவர்கள் கூறுஞ் சங்கர சரித்திர முந்தம்முள் ஓதநன வாகாமற் பலபேதங்களாயிருக்கின்றன. இதனால் இச்சரித்திரங்கள் முதலாவொன்றிருந்து அனாதநோக்கிச்சுற்றினால், சங்கரருக்கு மகிமை கூறு மாசைவயத்தராய் நின்றவாற் பூர்வாபர விரோதாதிக ணோக்காமல் மனம்போனவாதெல்லாமெழுதிவைத்தாரென்பதினிது விளங்கும் இது நிற்க,

சங்கரா, ஸ்ரீமதுவலியினுற பாலியகாலத்திலேயே கல்வியிற் சிறந்தவராய் ஏகான்மவாதககோண் டிமற்கொண்டு, அத்தற்கிணங்கவே அனேக நூல்களுஞ்செய்து பற்பல இடங்களுஞ்சென்று வாதாடி அக்கேவலாததுவிதமே விளக்கி வந்தாராயினும், பின்பு ஸ்ரீ நீலகண்டசிவாசாரியரை யடுத்து, மற்றெம்மதங்களையுந் தன்கீழ்ச்சோபான மாகக்கொண்டு அத்தமாய் வேதாந்தசாரமாய் விளங்குவது சுத்தாத்துவித சித்தாந்த சைவமே யென்னு முண்மை புணர்ந்து சிவதீக்ஷாதி பெற்றுச் சிவாகம விதிப்புடி சந்திர மௌளீச பூசனை யிடையறுது செய்துவந்த சைவராதலால், நம்மவர்களாகிய சைவர்களால் நமதுசைவப் பெரியோர்களிலொருவராக மேற்கொள்ளப் பெற்றவரென்பதேளமதுகருத்து. சங்கரர் பின்னின்று சைவநிலையும் அதுட்டானமும் நோக்குவார்க்கு, அவர்முன்கொண்ட டி நிலையை அறவே விட்டொழிந்தாரென்பதினிது விளங்கும். மேலும் அவர் பின் செய்த நூல்களாலும் துணியப்பெறும். அவர் முன் வேறுநூல் வழிகளிற் சென்று காலம் வீணே

* பின்னர சைவநிலை யென்பது ஆன்மாக்கள் முதலிசையில் சிவத்துக்கு பின்னிற்றவுங் குறிசரும் + முன்கொண்ட நிலை யென்பது ஆன்மாக்கள் பெத்திசையில் ஏமே பிரமமென முற்பட்டு ஸ்ரீமதுவலியுற

சுழிந்தனவே யென்று வருந்தியகுறிப்பைச் சிவானந்த லகரி (௭)வது சுலோக முகலிய வற்றாணும், சிவதீக்ஷையை விரும்பிக் கேட்டுக்கொண்டதை (௨௯)வது சுலோகத்தாலும் சிவாகம விதிப்படியே பூசுதனாரென்பதைச் சிவபுஜங்கத்தில் (௨. ௩.)வது சுலோகங்களாலும் இன்னுமவர் முன் பயின்ற கேவலாத்துவிதிகளை முழுதும் ஒழித்துச் சைவத்தலைவர்களாகிய உண்மை நாயன்மார்களையே துதித்ததையும், முன்புநானே பிரமமெனக்கொண்டு கூறியவாதனைமுழுது நீங்கி, நான் சமலபசுவாகிய அடிமையென்றும், பரம சிவனெனவெனே விமலபதியாகிய ஆண்டானென்றும், அப்பதி வழிபாடே முத்திசாதனமென்றும் உள்ளபடி துணிந்து வழிபடுதலையும், அந்நூல்களிற் பற்பலசுலோகங்களிலும் விளங்கக்காணலாம். இனிச்சங்கர சரிநாகன் அவர் பின்னின்று சைவநெறிச்செயல்கள் சிறிதுங் காட்டாமலும், முன்கொண்ட நெறிச்செயலும் பூர்வாபர விவோதமாகவும் பொருந்தாதனவாகவும் கூறினராதலால், அச்சரித்திரங்களிற் சிலவற்றை அடுத்துக்காட்டி உண்மை விளக்குதற் கெழுந்த பக்கவசனங்கள் னேங்கி நமக்குச் சங்கரரிடத்துப் பிரிய மின்றெனக் கொள்ளாருண்மை கடைப்பிடிக்கு முத்தமரென்க. உண்மை னேங்காது விவோதபுத்தியே மேற்கொண்டெனார்வர்க்கு மேலுஞ் சமாதனஞ் சொல்லப்படுவதனாவ சியமென்க. சொல்லினும்பய மின்றென்க.

இச்சங்கர சரிதம் பலவற்றுள்ளே, சங்கரவியூய விலாசம் சங்கரவியூய காவியம் முதலிய வற்றிலுள்ள சுலோகங்களும் சங்கர நாயகர், பெரிய நாயகர் சரிபரம. நிய கால திரிக னுதவிகொண்டி கொடியுலா உபயகலாந்தி வேலாயுதமுதலியாரால் மொழிப்பயர்த்து வெளியிடப்பட்டதென்று முகவுரை எழுதப்பட்டிருக்கிற சரித்திரங் கதிலே இச்சங்கர சரிதம், கந்தபுராணம் சிவரகசியகண்டம், சிவபுராணங்களில், வியாசா முதலியோரால் கூறப்பட்டதென்ப தாரம்பம். நன்று நன்று; “கண்டனமின்றியாவ கலியின் வண்ணமே” இச்சங்கரரே, அவ்வியாசரனுக்கிரகம்பெற விரும்பி அவரைத்தேடிக்காணாமல் வருந்தினதாகவும் கூறுகின்றார். வியாசரைத்தேடிக்காணப்பெறாது வருந்தினசங்கரருக்கா அவ்வியாசரே அவருங்கந்தபுராணங்களிலே சரித்திரங் கூறினார். இது பொருத்தமாகாதே என்பதை முழுதும்வந்து ஆசைவசப்பட்டுக்கூறிய சரிதாகுதலிலுண்மை யுணர்வார உத்தமவிவேகனென்க. பரமேதிகாசமாகிய சிவரகசிய மென்பதை மறந்து கந்தபுராணம் சிவரகசிய கண்டமென்று கூறினதெனில், அச்சிவரகசியத்திற் பரமசிவன் உமாதேவியார்க்கு இனிமேற் கலியில் நமதுபோரால் ஒருவன் வந்து துவீதத்தை அத்துவிதமாக நிறுத்துவானென்பனவாதி சிலவாக்கியங்களன்றி வேறில்லையென்றும், அதுவுமிச் சங்கரரைக் கூறியதன்றென்றும் முன்னமே சித்தாந்தரத்தாக நூலாசிரியர் கூறியுள்ளா சிலபுராண சிவரகசியப் பிரதிகளில் இவ்வசனமுமில்லை. இதனுண்மை உற்றுநோக்குங்கால், இன்னையாரே அவ்வசனங்களைப் பின்பு சேர்த்து வைத்ததாக ஊகித்தற்கிடமுண்டின்று. இவ்விதக்கலப்புக்கள் வேறு சில நூல்களிலுமுள்ளன. இதனை, வான்மிகி (௨யிசுக்) என்று கூறிய ராமாயணம் இப்போது அவ்வெண்ணிக்கடந்து வழங்குத

ஹூட்ரான் றாகும். சிவன் (நமதுபோரல் ஒருவன்வந்து) என்றதுகொண்டு, அவ்வொரு வனென்ற சொல்லுக்கு நீலகண்டசிவாசாரிய ரென்றேன் பொருள்கொள்ளப்படாது. நீலகண்டநாமஞ் சிவநாமமன்றோ? அவர்செய்தது அத்துவித பாவதியமன்றோ? இதனைச் சங்கரரென்றே கோடலெவ்வளவு மிலையும். ஆசைவயத்தாய்க் கொண்டாலும், எத்தனையோ விஸ்தார அத்தியாயவகைகளாகக்கூறி இவைவெல்லாம் கந்தபுராணதிகளிலுள்ளன வென்றதெப்படி நிலைபெறும். இது போலும் பூர்வாபர விரோதங்கள் பொருந்தமை கள்ளேக முள்ளன. அவற்றை விரிப்பிற்பெருகும். சிற்சில பின்ருவன காண்க.

முதலாவது அத்தியாயத்தில், உலகத்திலே சன்மார்க்கங் குறுகுதன்கண்டுதவரான வரும் கருக்கயிலே சென்று விண்ணப்பிக்கச், சிவபிரான், விநாயக சுப்பிரமணியவீரபத் திர நந்தியாதுயரையும், பிரமவிஷ்ணுவாதி சகலதேவரையும், இச்சங்கரருக்குத்தொண்டு செய்யவே மகீரிதர்களாகப் பிறக்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்தாரென்றும், மூன்றாவது அத்தி யாயத்தில் அவர்கள் அப்படியேபிறந்து அவருக்குத் தொண்டிசெய்து வந்தார்களென்றும் உள்ளும்நடுவகாதுரைத்துப், பின் ஒவ்வொரு சமயங்களிற் சங்கர் தமக்கு வந்த ஆபத்துக் கள் நீக்கும்பொருட்டு அத்தேவர்களிற் பலரைவணங்கி வரம்பெற்றா ரென்றும் பறபல இடங்களிற் கூறுகின்றார். இரண்டாவது அத்தியாயத்திற் சிவகலையே கருவுற்றுக் கிட ந்து சங்கரராயப் பிறந்ததாகக்கூறி, அதன்மேற்பரமேசுரன், சாவகதந்திராயை சசுதா னந்த ரொருபறும் எவருகிறைந்தவனும் முந்தாலத்தும் ஒரே தன்மையையுள்ளவனெ லால், அவனுடைய பிறவியைக் கருவோ? கருவிற்கிடத்தலேனா? பிறப்பேனா? பரமேசுரன் பிறந்ததேயிலலை தன்னிச்சை விளையாட்டால் மாயையே சங்கரராயப் பிறந்ததன்றி வே றில்லை யென்றுங் கூறுகின்றனர். பின் அதையுமடியோடு மறந்து, சரித்திர முடிவு யரை வருவிடந்தோறும் சிவனே சங்கரராயப் பிறந்ததாகவும் விளக்குகிறார். இஃதென்ன மயங்குமோ?

இனிச்சங்கரர், பாலியத்திலே ஆசிரியரைத்தேடிச்சென்று வணங்கி அஞ்சலித்தெ திர் கின்றபொது, ஆசிரியர் ஸ்வாசென்று கேட்கச், சச்சிதானந்தவடிவாகிய நான் கீவோ கம் என்று கூறினதாக விந்தாவது அத்தியாயத்திற் கூறுகின்றார். சிவோகமென்பதே சிவம் நான் என்றும் பொருடருவதறியாத நான் என்று ஒருசொல்லிமை படக்கூறினர். வடிவாகிய நான் என்றது வழுவென்பதும் நோக்கிவர். சங்கரரிப்படிவடிவறக் கூறாநெ ன்பது புத்திமாண்களறிவார்கள். ஆகவே சங்கரர், தமது வழக்கப்படி அகம் பிரமமென் றுகூறினதாகக் கோடலே யுண்மையாகும். சங்கரர் தமதுகுறைகூறி உபதேசம் பெற விரும்பி வணங்கிவந்த சமயத்தும் அகம் பிரமமென்னுமொழுச்சியே முன்னிற்குமேல் மற்றிடங்களிற் கூறுவானேன்.

சங்கரர் அகம்பிரமமென்று கூறியதைச், சரிதர் சிவோகமென்று மாற்றியது, அவ் விருவாக்கியங்களுக்கும் பொருளொன்றெனவேகொண்டு, சிவோகமென்றே சைவர் களாகிய நமக்குவப்பாருமென்று கருதியேபோலும், அவ்விரு வாக்கியங்களுந் தம்முள்

மலையிலக்கான வேற்றுமையுடையன வென்பதவரநிலில், அகம் பிரமம் பெற்றவன் (அகம்) நான் என்னும் ஆன்மா, ஆணவமுனைப்பால் முற்பட்டு நிற்ப்பு, பிரமம் பிழம்பு நின்றலால், இது பெத்ததிசையை விளக்கிப் பசுராளிகள் கூற்றேயாய் நிலைபெறும். சிவோகம் என்பதில் சிவம் முன்னிற்பு (அகம்) நான் என்னும் ஆன்மா ஆணவமுனைப்பு முற்றுங் கைவிட்டு அச்சிவத்துள் வியாப்பியமாயடங்கிப் பின்னின்றலால், இதுபசுதவ நீக்கத்துச் சிவத்துவப் பேறுற்ற முத்திதிசையை விளக்கிச் சிவமுத்த சிவவாக்கியமே யாய் நிலைபெறும். இவ்வினக்கத்தால், அகம்பிரமம் பெத்தநிலையும் சிவோகம் முத்திநிலையுள்ளதென மென்னுமுண்மையை ஒருபாற்கோடாத உத்தமபுத்திமாண்களுணர்வார்கள்.

இச்சங்கரர், அகம்பிரமம் என்னும் எழுச்சியும் அதற்கே சாதகமாகவாய்நீத்திவத்திறமையுமுடையராதலால், எவரையும்வென்றுமேம்படக்கருதுமாசையால், அங்கங் குள்ள அரசர்களை வசப்படுத்தி அவர்களுடன் எவருஞ்சென்று துணைவலியுங்காட்டி வெல்லுதலும், மிஞ்சியவிடத்து நரசிங்கத்தை எலிக்கொல்லுதலும், செய்துவந்ததையே நிக்ருவியைப்பெருமையாகக் கூறுகின்றசரிதர், பின் பதினாறுவது அத்தியாயத்தில் சங்கரர், சபையிலுள்ளபுலவர்களைத் தோல்வியுறச்செய்து அவமானப்படுத்தி வருந்தும்படி நமது வித்தை செருக்கினைக்காட்டுவது அநிபாதகமென்றுகூறுகின்ற நான்முறைபற்றி, அபிவருத்தேவலால் வந்த ரத்தமுலனோயுற்றவருந்தி, வேறெவவிதத்தாலுந்திராமல்பட்டபாதும அபானத்தாலிரத்தமொழுததின் வன்நிராதி தூர்நாற்றமுந்தகியாமல் (நாலைபிரமமெனக்கொண்ட எழுச்சிமுழுதுங்கைவிட்டு நாமெல்லாம் மும்மலப்பக்களே, பசுபதி சிவனெருவனே, இரத்தச்சமயம் அவன் அருளிணைநிலேவறுகதியிலால் மென்னுமுண்மையைத்துன்பமேலிட்டவழியாலுணர்ந்து, சர்வராகநியாசணப்படியாகிய) வயித்தியநாதரைத்துதித்திரோகநீக்கப்பெற்றனர் அகம்பின்னும் அம்போதைய வயிய அபிவருத்தரிடைக்கொண்டவினே தமேலிட்டிருந்து, அச்சங்கரர் பட்டாகியபத்மபாடரால் அபிவருத்தர்கொல்லப்பட்டாரென்றுகூறுகின்றார்.

இனிச்சங்கரர், மண்டனபண்டிதரை வாதித்துவென்றமை கூறினார். வாதித்தோடங்குமுன்னிகழ்ந்த அனுவசியவாத்தைக்காபல; அவற்றை விரிப்பதாபாசம். அமைக. பின்புமண்டனர் பத்தினிசாஸ்வதி மென்றுதெரிந்து சுத்தியலோகஞ் செல்கின்ற அவளாமந்திரசெபதியானத்தால் அபுபுத்தாரென்றும், அவன் வந்துனக்குயாதுவண்ணமென்று வினாவச், சங்கரர் அத்துவிதமுடிவை நிலைநிறுத்தவேண்டுமென்று வாதிஸ்வரீஸ்வலமென்றெருதுவல் செய்துதுதித்து, என்னமேபரதெய்வமாகியதாய்நிக்ருகிருந்தருளி, அடியவகனவண்ணந்தோறுங் காட்சித்தந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அப்படியே வரக்கொடுத்தானென்றுங் கூறியசரிதர், பின்பு அவளையும் வாதித்துவென்றாரென்று கூறுகின்றார். அந்த வைபவத்தைப்பின்வருவனவற்றறகாண்க.

ஃல்லாவித்தைகளுக்கு மூலமான பரமேசுவராகியசங்கரருக்கும், அவித்தையேவடிவாகியசரஸ்வதிக்கும் பதினேழாள்வாதநடந்ததென்றும், வேதாகமபுராணேதிகாசாதி எல்

லாநூல்கள் அல்லும் சங்கரர் ஆசுவர்த்து அறிவுடை யாராயிருந்தாரென்றும், சரஸ்வதிக்குள்ளாகச்
 தேகாபிஷேகமல்லாம் நீங்கினவென்று கூறியுள்ளார். வண்ணக் குழித்து வரம்பெற்ற சங்கரர்
 பரமேசுரனும், வரவெடுத்த சரஸ்வதி அவிதலையாம் இவ்வருகது அவராதசங்கங்களை
 நீங்கினவாம், இத்தொழுதுபடைபை விரிப்பானென். அனுக பின்புசரஸ்வதி காமநூலிற்
 பலவினாக்கள் வினாவுச், சங்கரர் விடையின்பிற் தலைகுனிந்து யோசித்திருந்து ஒருமாதந்த
 வண்ணேகேட்டுச் சென்றவரென்றும், சென்றதற்கியாகிய சங்கரர் பெண்களுடன் கலவி
 செய்து தான் காமநூல்விபரம்பெற்றிய வேண்டுமென ஆசிரசயித்தாடென்றும், அப்போது
 சேராகியபதுமபாதா இது உமாகுஞ்சிரமவினோதமாகும், மாதர்கலவி மீளவிடாது பழி
 பாவத்துக்கி பாரகும், உம்மைப்பார்த்து மனக்குணிந்து இத்தியென்றியொழுதி மற்றவர்
 களுங்கொண்டு போவார்களென்று, முன்புமாதர்மயக்கத்தாற் கெட்டசிலகதைகளும் கூறி
 மறுத்தாரென்றும், அத்தேகேட்டசங்கரர், அகம்பிரமஞானியாகியஎனக்குபண்ணியபாவஞ்
 சுவர்க்கநாகமுதலான அன்றுமில்லை; எனஎதுசெய்யினும் பாதகமாகாது; இவ்வுடம்புட
 னேயே மாதர்கலவிச்செய்யினும் குற்றமாகாது; ஆயினுஞ்சான் னோரோமக் கம்பற்றிச்சங்
 கியாசவிரதபங்கவராமம் வேறுபடப்புகொண்டு மாதா கலவையுச்செய்வென்று சிலகதை
 களும் கூறியதுவிட்டி, அந்தர்மயம இறந்துகிடந்த அடிகளென்னு மரசனுலிற்
 பிரவேசித்து, அரசனுபிரபெற்றெழுந்தானென்றுயாவருவகொண்டாடும்படி வஞ்சித்து
 நின்று, அவ்வாசன்பத்திலிகா னுற்றுவுருள்சதாசகந்து போகித்து, அக்காமத்தின்
 முழுகின் றமைவெற்றிய அமரகமென்றொருகாமநூல்செய்து, அந்தப்புரத்திலேயேவசிக்
 கும்போது, முன்புசீடாகாவலிலவைக்கப்பட்ட தமதுடம்புதகனமா வது தெரியாமல், சீ
 டர்கள் வந்தனுங்கிக்குறிப்பா ணுணர்த்தி வற்புறுத்தினபின் சிலஅவயாகுகொடுத்து குறைந்
 தசமயத்தில்தெரிந்து, (தமக்குக்காமகலாபோத காசிரியர்சனாகிய அரசபத்தினிகளுக்கு
 கம்பிக்கைத்துரோகம்செய்து) உடனே அரசனுடையவிடங்கேட்கத்தகனமாகின்ற தமதுட
 லிற்பிரவேசித்து, விஷ்ணுவைவழிப்பட்டு எளிகின்ற தீயைத்தணிப்பித்தும் மேலெழுமா
 ட்டாமல், நரசிங்கோபாசனேசெய்து, அதுவந்து கைப்பற்றித் தூக்கிவிட்டபின் எழுந்து
 நரசிம்மகராவலம்பம் என்றொரு நூல்செய்து துதித்துயங்காரென்றும், பின்புவந்து காம
 நூலவாதஞ்செய்து அவன்றாரென் னங் கூறுகின்றார். இத்தனாவிரசாவதியைத்தவண்ண
 கேட்டுச்சென்று சங்கியாசவிரதபங்கமுற்றுவந்து வென்றவைபவம் விளக்கமாகின்றதன்
 றோ' தனக்கு மூக்குப்போனாலும் போகட்டும் எதிரிக்குச் சகுனத்தடையாறால் நல்லக
 என்பதுபோலச், சங்கியாச பங்கமானவென்ன எது எப்படிப்போனவென்ன, u
 வென்றோமென்ற பேரேவேண்டியதென்றுறைத்தெழுதின்ற அடிச்சியுள்ள இவர் எல்
 லாமித்தை பிரமமே நித்தியம் கானே அப்பிரமென்றுகூறுதல் என்னபொருத்தமோ வி
 வேகிகளுணர்வாராக விரிப்பானென்.

பரமசிவன், தருகவனத்துக்கு அதிகந்தரபிகூடான ரூபராகச்செல்லுங்கால், விஷ்
 ணுவாகிய மோகினி பாலிச்செயுற்றனராம். அத்துல்காமாரியென்னும் பெயருக்குப்பங்

கம் வந்துவிட்டகாம். அப்பங்கததை அவரோ சங்கரராய் வந்து சந்தியாயியாயிருந்து மாற்றினாம். நக்கமில்லாத சிவத்துரோகத்துக்கு ஆளாகிவெகுமில்லாத இப்பெரும்புதகங்கூறிய சரிதருக்கு, வேடமாறி வந்தித்து ராஜபத்தினிகள் தூறுவரைப்புணர்ந்து காழகராயிருந்தசங்கரர் காமாரியென்ற பேருக்கு வந்தபங்கததை மாற்றினாரென்று பொய்கூறுவது சிறிதும் பொருந்தாதேயென்று சிறுவரும் விளங்கிக்கொள்ளக்கூடிய தெரிவுமில்லாமற போனதென்றையோ? காமாரி என்றபேருக்குப் பங்கம்வரின், அப்பெரும்பெயர்கூறிய சுருதி யெல்லாம் புராணேதிகாராதி தூலெல்லாம் அபத்த தூலகவன்றாகி, பரமசிவன் காமாதரனென்றாகி, அவனது சாவந்தரத்தி நிதிநியமங்கள் நிவ்வியகுணங்களையின்றாகி, அவன் ஆன்மாயுககுரும பேறுகளையின்றாகி இன்னும் எல்லாஅனாததங்களும் வினையுமென்று சிறிதுமேயாடியது, அவனுக்கு எக்காலத்தும்மில்லாத காமாதரத்தன்மையை இச்சரிதா கூறவந்தது, தமதுசங்கரருக்குமேனமை கூறக்ருகியியென்றிவேறில்லை. அதிலாவையுற் றுவா, சங்கரர், வந்தித்து தூறுபெண்கொப்புணர்ந்து காமாதராயிருந்ததையாதாய நினைக்காமல் ஆரூர்ப்பெருமபுகொண்டோரென புணர்ந்தார் அதனால் சந்தியாச விரதபங்கமில்லையென்பபொதும் மிசஅழகு. காமதூலவிவரம் பெண்கொப்புணர்ந்துதான் தெரியக்வண்டுமர்? சுததாததுவச்சைவந்ததாத சிகாமணியாகியகுமரகுருபரசவாரிசுள் பிறர்வேண்டுமொருகருகாக காமதூறு பிரசங்கம் அந்நூலுணர்ச்சியுலைய செய்க, அதில் சங்கேதிரசவாகருக்கு, மலம் புரிப்பென்பது வைத்தியநூலுணர்ச்சியாலன்றி யாராவது உண்டு அனுபவத்தால் தெரிந்து சொல்வதல்லவே என்று விளக்கியதை இச்சரிதர்கேட்டு மறியுணர்போலும். தமது சந்தியாசவிரதபங்கம் வராமற் காமதூலுணர்ச்சிகொண்டே வாந்திதுவெல்லும்வழியிருக்க அரைவிட்டு மாதாபாழ்குழியை வழியாக புணர்ந்தசங்கரர், பரமசிவ காமாரிநாம பங்கத்தை மாற்றினாரென்கூற இவா மனநதுணிந்ததை என்னென்று கூறுவது நிற்க

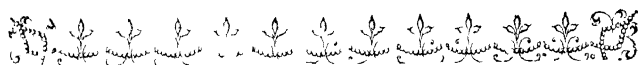
இனிப், பரமசிவன் மோகினிபாலிச்சையுந்தரென்ற பெருமபாதகப்பெரும் பொய்யைவிட்டு உண்மைநோக்குவாரபின் வருவகந்தபராணசரித்திரதலைமொகருக. சிவனது அதிகந்தர ரூபங்கண்டனவே, விஷ்ணு, தான் புருட்டாத்தம் மென்பதையுமறந்து, மோகினி ரூபங்கொண்ட அம்மட்டிலேயே அசகந்தரரூபத்தில் அதிகமொகமுற்று என்னைத்தழுவி என்னிச்சையை காற்றவேண்டுமென்று பிராத்திப்ப, அதுகேட்ட பரமசிவன், உன்னுடைய பிராகிருதரூபத்தால் நமது மாயிதி சுததரூபமாகிய இதனை தழுவமுடியாது. தழுவினுஞ்சாம்பராகிவிடும். ஆதலால்உன்னிச்சைப்படி உன்னுருவுக்கியைந்த வேறு ரூபங்கொண்டு பிற்காலத்தில் உன்னைத்தழுவி உன்னிச்சையை முடிப்போம். இப்போது குறப்பபட்ட காரியத்தைச்செய்யென்று ஆஞ்ஞாபித்தனரென்பதே யுண்மையென்க. சந்தேகமற அக்கந்த புராணத்தில் எப்பொழுதுங்காணலாம்.

இனிச், சங்கரர் சாக்தமத கண்டனஞ்செய்யத் தொடங்கி, அச்சக்தியின் கோபத்தாலிடப்பட்டிச்செளந்தரியலகரி தூலாற்றதுதித்துய்ந்தாரென்றுகூறியசரிதர், அச்சங்கரர் நீல

நல்லமையென்று சரித்திரங்கு நம்புந்து சிவததுரோகத துக்கி மன்னனை களை சரிதர், அச்சங்கரை கைபதகசகே யிலக்காவரனறி லேறிவை இன்னுமிவா மறும பூர்வாபர் விசேரகம் பொருந்தாமை என பல்வற்றையும் ஸதாவிபுலாகுகாத காரணம், இவைகளைப் பற்றா பெயர்வைக்கொண்ட மயங்ககாணுமை புணரும்பொருட்டிட இருவருளேண்டிருந்து அவாசிகள்கதையஞ் சுருக்கிகளாடி இவ் விசயப்படு மரது.

கலலகா, சகசா ராஜ்யம் பீரமரக, நெழிய மறநெல்லார்க்கை யென்பது, பபநீத லாயமைபாகுடைய தலைபுறக்கணிப்பதெனென்றும்; விபோதபுத்தியீனறி ஒருபக்கங்கோடாரமும் துணாக "பற்றுசபறமறமுன் பற்றிவையபறறைப், பற்றுச பற்றுவிடறது பன்னசிவவியசுருசு ரெம் மன்கொண்டு பீரபஞ்சபறறற நீக்காநிறு சபபறறிய சீவாகன, அபபறறு முறறுமல்ட்டொழியவேணநிமாறால், அனை யெல்லாமிதலையே யென்று அதறதறிய உதாரணங்கள் பொருந்தக்க நினுலன்று அபபறறு விட்டொழியாவென்னுந் கருதுகால் அவவுபகிடக்களா கூரியயன்றி வேறிலலை அதனைப், பதிவசபாச சித்தியை கூறுகின்றதும் காசுபதர முதலிய தெதனையோ பீரபலோபநீததக்களாற்றெறிக மீதற்கு கூறுட உபபீதகதாறபரிய ரோககாமத கொடித மபேசையு கொண்டு விடவேண்டாமல் தீரவாதமே பறறிகிறபா, சீரியாகுறுபுபநீதக்காரணைமைப்பொருட்து னன்காரபாய உவலா சுருங்கி எல்லாம், பீரபயலூரியாசாபுமுர பாதாக் ராமகரகுகிளாற பறகலாபிதன்கயென்பா கருட அதுபாசாரபீரவொழியாதசீமியல் லெறுவர்க்கு பாசீகதுவற்பரிசின்றவாகளாகவே யிருக்கலாகளா லுசுத, அபபா ஹிடாறுநீபமமாகசு செயது வருகிறா ஸகாரேன டாப (சாராபாண ஹரிகளே தெரிய விகந்தம் இனி அவை பெல்லா ரகாரபிய ரபககரம கறறு னமையென்கது) பபனைக்கு மபிசு செயயவிவலைமொன்று, அ ஹாநிதர உலகதரமருடடி னசசப பொருளாக வரசசெய்யும் பொய்யே கீம யென்கியிசுருதி சிவகாசு அசம உயலக மாயமுடியும் மயன்றிவேறிலலை யென்க, இனி, இவர்க்கு நதக்களுந் தவீததபம் சூதது உத்தபொழுது மறநெல்லா மிசுதையென்றி நகபடகரியதடியோடாழிபா ருலாவண்ணுக்கா மடிமை யெனறுபறறிப்பிராசுசுருகிகள செயது அவை பல ன கொடுத்தபவ்குரு முணமைமும்மாகளே அநிவாகள, அநிரதும் ஆபதது க்ககியனை முன்னிமித்தியாவாதமேற கொண்டுயாயமதமபேசுவாகள, இப்படியே இவர்களுடாரு வழிபடாநிலைமையுலகெலா முணரும், விரிப்பானேன். அமைக.

இச்சங்கராசாரியரதசெய்யப்பெற்றுள்ளசிவபுஜககசலோகம் (சுட)ம தேவீபுஜககசலோகம் (உஅ)ம ஆக (எ0) சுலோகங்களின வாககியதாறபரியகளைவரிசையாக (எ0) கவிகளில் அமைதது மேலும் (௩௮) கவிகளேசோததசு செய்யப்பெற்ற, வேதவளேசஸ்தகமென்னும் ஸலும் இச்சேசாமசுந்தரமாலையுடனேசோக்கப்பெற்றுள்ளது.

உ
மும் கணபதியெங்கும்

சோமசுந்தரமாலை.

சுடதிவிராயகா.

பொருநராசுரமாலையாசாரி பித்திரபாகவீர
மதுரபிரிளவப்பாநடானைவழையென்பதன்கேய்யகரு
முருகுநாடிமாமலைமலையொருவருநிதநிகுமாட்டினை
சுடதிவிராயகமதலாசுதிபுவிபுரினமலைசுடதிசாசாராம்.

தூல்.

சிறந்தருவியைசெய்யொருநிலைநெடுநிலைவாகமநோக
நெடுமலையினியாமகருநெடுநிலைநெடுநிலைசெவ்வாததுவித
வையாடியசெடசுவையொருநிலைபரிதூசகரந
சாபாபினைவருவசுநததநிரதலையொருநிலை
சுடதிவிராயகமநெடுநிலைபரிதூசகரந
சுடதிவிராயகமநெடுநிலைபரிதூசகரந
சுடதிவிராயகமநெடுநிலைபரிதூசகரந
சுடதிவிராயகமநெடுநிலைபரிதூசகரந

(க)

சுடதிவிராயகமநெடுநிலைபரிதூசகரந
சுடதிவிராயகமநெடுநிலைபரிதூசகரந
சுடதிவிராயகமநெடுநிலைபரிதூசகரந
சுடதிவிராயகமநெடுநிலைபரிதூசகரந
சுடதிவிராயகமநெடுநிலைபரிதூசகரந
சுடதிவிராயகமநெடுநிலைபரிதூசகரந
சுடதிவிராயகமநெடுநிலைபரிதூசகரந
சுடதிவிராயகமநெடுநிலைபரிதூசகரந
சுடதிவிராயகமநெடுநிலைபரிதூசகரந
சுடதிவிராயகமநெடுநிலைபரிதூசகரந

(உ)

தக்கனா லெவைக்குந் தீலமையாம் கேதந் தவஞ்செபவா னதன்பயன் நருவாள்
சாற்றவு மொன்றே பொருள்பிறி திலையத் தனிமுடி னுமெனா மயசிலார்
கைக்கொன்பா டியஞ்செய் சங்கரா நல்லுழ் கைவரத் தெனிகுதுவ தத்தாற
காண்பவன் மனசுக் கினியன்மூப் புரமுவ் கடிபவன் முதல்வன்மூக் கண்ணன்
செக்கர்வே ணியன்பாப் பணியன்மநன் கான்மா தேவன்மிச் கொளிரபவன் சிறியேன்
நிறத்தினுந் தையகூர் பவன்பசு பதியே சிதாலம்பன் சாம்பன்மா விடம்பன்
துக்கமுந் நெழிக்குஞ் சிவனையென் னாத்திந் துந்கவுட் கொள்கின்றே னென்ற
துதிக்கருந் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே

(௩)

நாம்பெரி யாரென் னுரைத்திடார் பெரியார் நவீற்றுநா சிறியாதான் பெல்லா
நண்ணிடு மவாபா லென்பநா லெல்லா நாம்பிர மஞ்சொப்பா டியத்தைச்
சோம்பர்கொண் டுவப்ப வுரரசுதசக கர்பின் னாநொழி சைவமே பெய்வ
துணிந்துநின் னுலகிற் சுரராள் பிலராய்த் துணைதுவா சிறைய னன்றி
யாம்பய னுதவு மாற்றலொன றிலர்மற நவருபா சனையைப் பயனை
யயர்கன வினோக கிலம் சிவ சம்போ வாரிபிர மாநியா ரடுத்தும்
தோமபிரிந் டிட்டா நின்னடிக் கடலத் தொழும்பாயே பென் றும்குண் டெயிலன்
துதிக்கருந் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே.

(௪)

பிரமநா மென்று பிசமன்மா னெடுநாட் பெருதமை யாற்பெரி தமாததுப
பீழையுண் மூழ்கிப் பீடழிந் தொழிந் திரகித்தி யோரா தம்ப பிரமஞ்
சுந்தரா மென்றே பாடியம் புண்ட சங்கரா பசுபதீச தமீபன்
நருமநான் ஞாயம் வியாகர ளாதி சகுன நால் வைததிரயம் புராணம்
லிரவுமந் திரநா னுதிநட நாகையிவ விசுநிலைந் திரிநிலைந் திரி
மேலிலன் யாநு ரதற்கென்பார் காநல பீல பாதபவ வாறுண்டா பீலந் திர
ஹிகது பசுவே பெருததிக முருகாந் தாநாய புராத ந மென்ற
துதிக்கருந் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே.

(௫)

தனுகர னாகி கரிலது வடாவாய்ச் சாங்குமை சா மென பொருந் தித
தருமகம் பிரம மெனவெழு களிப்பிட் டாழ்ந் தும டேருநா னுந் தாழ்
வினையினவ வளவி னிபுபசு ஞான மேலிலால் பெநிலா டியமுன்
வினம்புசுக் கர்பின் கடங்கண்மண் னெண்க்கள் விரோபுகை யழலவரை யுநா
லினையவை கோர யமபய மனறுவி பிரிக்குமோ தருகத்தா லென்றே
யிடருந் மிடரேயந் துலந்திநன் னெஞ்சே யின்பநா சம்பதீச வடியே
துனியற விரைநு நனிகினை பரம சுகமபெறு கிறறியென் னுரைத்த
துதிக்கருந் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே.

(௬)

சாணை சான்றென் றேற்றியேற் கொள்ளுந் தவர்பய னுதியுண் டென்றே
சான்றியும் விவகாரத்தலாற் பாமார்த் தத்தெலா மித்தையென் னுரைத்த
வாங்குந் தார்பின் பதிபசு பாச மனுவிரித் தியமெனும் வாய்மை
யாந்தர்பூன் பழுது நிதிநென்துமித் தினைக்கென் னகந்திரு வடியினுத் துதியி
லொதுபு, சனையிற் கருஞ்சுவி கியமே மொளிர்சரி தத்திலென் புத்தி
யுன்றியா னத்திற் கண்கணின் காட்சி யுறவினி லுறவினி தருங்க
சோதிநீ யருளி லேனோ னால் வழியிற் றேயுருகொல் பாய்புலர் னென்ற
துதிக்கருந் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேச கரணே.

(௭)

புண்ண வென்று மழிவரு வின்மை யுதிட்டா வுண்ணைதூற் றுண்பென்
றுத்திதுண ராது வியாவகா நிகத்தி லுண்பா மாந்தத்தின் றென்ற*
புண்ணுபு சிபிவி வெள்ளியா மணியிபா விரையாணி பென்னவெண் மாநீ
நின்பயங் காண துண்புன லென் றேற் றில் மன் மலைதல்போ லந்தே
வந் தான்மா தேவ பசுபதே யதிவு மான்றவ சீசுரு முன்னே
மாந்தநிற் கயிலைந் தெய்வதப் பிராந்தி வயத்தாராய் சராவனெ னுதுக்கித்
தான்றி தால் கரங்கு சங்கரா ஞ்ஞைய பதாரமு தாந் காரியம் விளங்குந்
தாதிக்கருந் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேச கரணே

(௮)

மல்கு விட சயித்து மண மட்குணியின் வலகயிதப் புனைந்துபல் ஈடங்கும
வயிற் றே மலையே மருவியின் பரிசுது மண நகன் யானெனி லவன்வெ
நி, மலையே பரிசுது மருவியின் மலையே வயிற் றே மலையே மருவியின்
மலையே பரிசுது மருவியின் மலையே வயிற் றே மலையே மருவியின்
மலையே பரிசுது மருவியின் மலையே வயிற் றே மலையே மருவியின்
மலையே பரிசுது மருவியின் மலையே வயிற் றே மலையே மருவியின்
மலையே பரிசுது மருவியின் மலையே வயிற் றே மலையே மருவியின்
மலையே பரிசுது மருவியின் மலையே வயிற் றே மலையே மருவியின்

(௯)

புண்ணு வயந் துபுணைந் திவி லாதி பவதுரீதுக் கொணர்விய காரப்
பாந்தா மாந்த முணா லேய ன்றே பருநா நதுபொய்யே லுய்வெங்
துவையு மென் றுதித துன்னையிம லேயுந் துலைய பருபு முன்ன
நாமபுதவ கரையே னேர பா வுரைகா சிபருவல் விலங்குபல் விகங்க
மசுலேம பசுந் டாதிப பவபுந் வர லுமண் னுதயந் பாது
மலர்நினை விடைய ருப்பரா னந்த வாசித்தாய் துன்புறி லுனைய
கசியறு முடலால் வசையில யடியிற் றேயுமன மெயருந் கென்ற
துதிக்கருந் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேச கரணே.

(௧௦)

மருவியின் பருளுந் தலைவரில் லாகு மகனிரைக் கைமனைக் கென்றே
வழங்குவ ரதுபோற் றமக்கொரு தலைவா மறநில நாட்பர மென்றே
பரிவுற வுரைத்துக் கைமமையே யெனுமா பாடியும புனைதகங் கராபி
பரிந்தொரு தலைவ னுண்டவன சிவனே பசுக்களையா மென்குதனீனு நான்கு
சிரமிக்க ளாக் மறறைய ராகத் திருநீரினு மெனப்ப நெவனறன
கிணைநின் உயமா மனையவன பனையே சோதினறு யவனபவ பாரா
துரிசறச் சுமத்தி பசுபதே சம்போ டரியவென றனைநரி சூரித்தார
துவக்கறு கயற்கண் வாமவன சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே

(கக)

பதிபசு பாச மாசிகா சிபாமுன பகாபி விநீககம பிரப
பாழ்த்தலை வீழ்த்தப பட்டகு ராவுட படாபலபுரு மாதகம் புரீபுபி
விதிவழி குகனோ திதித்தடைந் தாகரு வேண்டி சாராபுபி கூக
விளம்புநீல கண்டரா லதனை விவத்தசுப காரா வெரியி
றதைவன மலமேற புனலன் லாபி சங்கிளேற கிழம்பப கென்னே
சம்புரின பதமே யாவனோர் ஸயாச சாதகா சி கெயிற் குபுவு
துதிசிவ யோகி யனையனே பரம சு கீத தியாகி ஸயாநா
துவக்கறு கயற்கண் வாமவன சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே

(க௩)

நாரத ராசி புகலநாம பிரம நமக்கருள் பவருவ ரென்கு
நவிலசன கனபா லுண்டவெலா முண்டி லுபசு பாரை யாப கொளவா
காருண் வுதவாற றிலையா நீதாரு பனையாபி
லனலிடா பெயன்று கனேசாகா டுடவு மகம்பிர மஸ்சா சபாரா
சாரமில் பவருந் துழன்றறி பொழுதுள சாரபிப சயாபுர
றகுமுனக் கெனினு மேழையின் டுபசாபா காரியாபி யுறது துன
தூரியாப புரத்தம் பேரரு ளாணைமச சாரபாபு வுதமிந் டுபாரா
துவக்கறு கயற்கண் வாமவ ளுடசாமசுந்தரா சந்தரசே கரனே.

(க௪)

சனகனுன பரமென பழனம்பல கலேசா கீதிகுமெய புணாபிப
சனகனாபிவா நகம்பிர மகல்காட சாரபுந் தாசியாற றவியத்
தனைகிகா நீல கண்டராற சைவத் தநிநெறிச சாரபுசுப கராபி
றகுதியில் லெளிய ரெவாகருநீ புறவன றமியனே னவரினமிந் குயாரதே
னனியருள் பிரபு பசுபதி நீயென னவையெலாம பொறுத்தருள் கடமை
நாதரிற் குரிததே தொன்றுதொட் டெனதே நமமிரு வருக்கும்பாந் தவியந்
துனுமுற வினாத முறையுமின னதுவே தொண்டனேற கருளகெனத் துசித்தார
துவக்கறு கயற்கண் வாமவன சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே

(க௫)

கொல்லியினுக் கஞ்சித் திவிலினை விடுகாடல் குலைத்தாராச் சுணங்குதின குலத்தோர்
குணியது பழுதன் றென்றகம் பிரமல கொளுத்திமால் கொல்லி சது னொ
தலைலிசாக் கொண்மா பாடியும் புரன்ற சங்கரர் பகபதே கமி ப்யன
நனைப்பூரத் தலினிற் கார்வமுண் டேனின் நனைநினைக் கொளுதுமால் செய்து
கலிதலை யெழுத்தை மாற்றிலை யாற்றி னைண்ணிலை டகாண்னகத் தெவரு
நகிக்கொணு வேதன் றிலகக நுயியா னசிக்கோ முபமறியின் றெழிழிற் [பின்
றெலைவிலென் றிலையி னெழுச்சினைத் துடைத்துத் தாய்தருநா டென் றிலென் றினா
துவக்கறு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரணே. (௩௫)

தசரதன் னேயு தூரம்புகித் தரதாந் தகைபெரும் பகைநலக் கென்று
தணத்தூந் துணத்ததைச் சார்ந்தசா வியத்தோ தந்தையால் வகிட்டரவ வரசி
லசைவற சிறுததற் குரைத்தவா சிட்ட மரிமடந் தருமழி யார்டகென்
றறைதலுய்த் துணரார் களிப்பகாம் பாமென் றவலநூல் புகன்றசவ கரப்பின்
றிசைமுக ளையு ளீடிவாழ் குசுவென் சென்னிமிட் கெழைம மெபறித்த
புறத்தினு னினது கடைக்கேனாக் ககுவ னினரைத் துரிப்பூரத் தலினுற்
சுசியிலென் பரம தைனிய ிக்குந் துணைகெனைத் துவித்தநா தூய
துவக்கறு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரணே. (௩௬)

வாசிட்ட மாதி யகம்பிர மக்கோண் மனத்தர்க்கே சாண்மலா தப்பாழ்
மயலுற மடமை தரினுஞ்சித் தாகந மாண்பினாட் குயர்ச்சிவா காமமே
யாசற்றி னிலென் றுணர்ந்துயிசு கருத்தின் விருத்தமா யகம்பிர மயலுசா
லாதிசவ கரவொன் முற்றவப் பயனோ வையன் கருணையி ளுனெ
மசுற்ற லிபுரீ பிரசன்ன ளுகி வரினுந் மலர்ப்பதம் வணங்கும
வானவர் முடிசண் மறைத்திடி னுமேயன் வயவகுறக் காண்பதெவ கென்று
தூசிட்ட கரித்தோற் புயநிலைத் துரித்த தூய்மையோர் கிலங்கிலர் துரிசர்
துவக்கறு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரணே. (௩௭)

காம்பர மெணப்பா டியமுல கிருஞ்சார் நவைபுறப் புகன்றமா சறவென்
னாக் யொருவ னேபர முத்தி நல்குவோன் மாணமுனோ ருன்ன
னம்பத விகன்பெற் றிறைஞ்சவர் மேலு றையலின் றையக்கள வின்றென்
னாவமு மனைத்தெற் புரத்தற்குன் னருனோக் கலமது கிடைத்தலென் றென்றே
தேம்புகச் சுராரின் னொருகலை யென்றுத் திங்கன்பத் தொருத்திதன் வயிற்றிற்
சென்றிருந் தவனித் தலைகிழக் காகச் செனித்தனை யென்றுஞ்சொற் றத்தோ
தோம்புகா துதற்கண் மணிமிட ருகி தோற்றமு மேற்றமுஞ் சொல்வார்
துவக்கறு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரணே.

விரவிய தூராணை நெறந்தது தூர்வெங்கா வெற்றில்லவாய்ர சேந்தாண வின்னி
விளைபவ நிலையாய் தூங்கமே தோற்றி விரிபவஞ் சத்திலையான் படுதுண
பொருவிய வருளி நாயற்குமி தூதவி யுதுதிரு வுளங்கொளி நெளியே
ஹப்ப்தன னென்று உவண்டுசங் கரரை யுன்கலை யுருவென லொன்றே
திரிநய னங்கள் களக்கறை கங்கை திங்கள்ரு லந்தம ருகமுற்
நிருவடை யாளக் குறிப்புமுண் டென்று சிவசிவ பேரண்டப் புராட்டாயத
தூரிசுற மருட்டிச் சங்கர சரிதஞ் சொந்தனா சுமார்த்தனன் பாவங்
தூவக்கறு கயற்கண் வா மவண் சோம சுந்தரா சந்தரேசே கரணே.

(கக)

சந்தத மோகா டவியுழன் நெழின்மா தரின்முலை யோங்கலி னடிததுத்
தாரபுத் திரமாத் தருவுலா யாண்டுஞ் சடிநிதன் விருப்பினிற் சரித்து
நந்துஞ் சலஞ்சா ரென்மனக் குரவகை நவையில்பத் திமைக்கயிற் குர்த்தகென்
ஐதகா பாலீ கொண்டருள் சென்று நமந்தசவ கராபட்ட பாதர்
குந்தருள் புரிந்தா ரென்றுமப் பாத ரொண்கு கனையவ தரித்த
வுத்தம ரென்றுஞ் சங்கர சரிதத் துப்புருத் துரைத்தன ருன்சேய
சுந்தர குகன்சங் சார்ப்பணிந் தருஞ்சா தூவக்கென்பா தகமிது ஹாலேமோ
தூவக்கறு கயற்கண் வா மவண் சோம சுந்தரா சந்தரேசே கரணே.

(க௩)

பிறர்சரா போனீ கருப்பையுற் றுழலப் பெருமைமுன் னூலெலாம் பேசும்
பெற்றியுப்த தூணாரர் கருக்குழிக் கிடகது பிறாணை சங்கர ராபென்
நறைவர்கோ விந்த ராதியர் பஸ்பா லந்ததருள் பெற்றன ரென்ப
ரவற்றின்முன் பின்மா றுணாதராச் சரித் தணையசங் கரரகம் பிரமச்
சிறையிட ரொருவித் தைரியத் தூணிற் றிடகுண யாப்புநீ லுச செல்வி
சித்திரம் புயநன் னெறியவென் மனமாக் திகழ்பட மனைச்சிலை யுடளு
டொறுமிரு ளறவீற் றிருந்தருள் டென்று துதித்துமற் கதித்ததோர் கிலாகொல்
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வா மவண் சோம சுந்தரா சந்தரேசே கரணே.

(க௪)

சியநீ யேசங் கரரெனப் பகர்ந்துன் னடிதொழு மமரர்மா தவர்ச்சார்ந்
தடியில்வீழ்ந் தருன்பெற றணையென றாக்கூ சாதுசொல் பாதகர்க் கந்தோ
வுய்வுமுன் டேகொ லணையசங் கரரீவ் வுலகின்முன் வினைவழி யுதித்தா
கூழினன் னெறிசார்ந் தென்மனக் கள்வ னுறுபொருள் கவர்பரா தினக்
கையலுய்த்தனிக ரிப்புரு முயற்சிக் கருத்தலுய்ப் பலபடச் சூழும்
கரிசின னிவனை யெவ்வனஞ் சகிப்பேன் கழறுசோ ரர்க்கெலாம் பநிநீ
துய்யநின் வயத்த ஐகவே கொண்டு தொண்டனேற் கருள்கெனத் துதித்தார்
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வா மவண் சோம சுந்தரா சந்தரேசே கரணே.

(க௫)

அட்டகித் திகழ் மருதந்வேண் டு நாடுமப் பம்பெரெ ன் நிழித்தறு வுருக்காண்
டனரித்த னேரவ கரவென்பர் கும்ப ரடியி ல்விழ்த் தவைமுத வாய
மட்டிலா ணவமே வனார் கும்பலி றொழில்கண் வாய்த்தன ரவரென்பர் சரிதா
மாசறு நீல கண்டர்பா லுய்த்த மாணிட டடவகலீபாய் மடநகிக்
கிட்டிமோ துறதழிற் காதுபெற் றுயந்த கிளக்கி ல ரணையசக் கமரின்
கிளர்பதார்ச் சனைக்குப் பேரின்பே யருந்க கிடைப்பி்க்கி னாரிவிந் பதம்பான்
றுட்டவல் விலங்காய்ப் பறவைவாய்ப் புவிவான் றுருவுதுன் பாற்றிலே னென்றார்
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௨௩)

கித்திக டமையோர் பொருளெனக் கனவுஞ் சிபுரியா ரெல்லாதின் னெடியா
சென்றவாக் கேவல் புறங்கடை காதனுச் சொல்லென நூலெலாந் செப்பும
பொத்துமா ணவமே செழுநூடற் புரியிப் புன்றொழி லாற்பய னென்னே
புனிதவத் துவிநா னந்த நாழ் வருண்மோ புரையிதென் றொதுக்குகவ கராயின்
பத்தியாற் சாம்ப லைலையிற் திருமுன பணிந்துநின் றஞ்சலித் தயன்கற்
பம்பல கொடி யொருகண் மாகாப் பண்புணாந் தொழிப்பதென் றென் னுன்
றுந்தியம் புரந்து சித்திலி ணகநதைத் துணையென றுலககிணா தூய
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௨௪)

உலகினை மருட்டி வசித்துப்பல் பொருளீட் டுறுதுணை யகந்தைநா டொறுமீட்
டுடன் றுனை யன்றிச் சித்திபே ரின்பக் குறுதுணை யன் டென லொ டுந்
நிலைபெறு யோருகானெனும் பீரந நீட்டமென் றக டுரியா பாற்கொ
ணிகழ ட ராச யோகமுன் ளுவ நீததசங் கரப்பிர மாதி
பலாது தி நிறையச் சயசய முனிவர் பரவுறப் பிரமத கணங்கர்
பாடியா டுடவென் லிடையிலே ம ள்ளை பாங்குந் செழுந்தருண் மேனி
சொலபமாக காணப் பெறுவதென் னெந்தாய் தொழுப்பனைந் கருவொனத் துதித்தார்
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௨௫)

கித்திக ளாடயோ காடியா ணவப்பெய்த திடபந்த மேயெனல் விளங்கத்
திசையெலாம் யாத நகைமிக் முனைந்து சென்றவண் வென்றியே மற்ற
நதநியே னையர்வெந் தியில்வெறுப் புற்று நயந்துதம் பெருமையே தொன்ற
நவிறுசங் கராரி னுமாபதே கிரிசு நாந்நன் பாநந் றுணையே
கைத்துணைப் பற்றி யென்சிர ளெஞ்சிற் கண்களி லொற்றியக் கமல
கந்தமே மணந்து மாலய ஞாநி களுக்குமெட் பாதசித் தாந்த
சுத்தவின் படையப் பெறுவதென் றென்று துதிக்குமா றருளிய தூய
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௨௬)

சிதம்பர ரகசி வமமுத லாமம் நிராகித்தி யோகமுன் மலயச்
செவ்விறிச் சிவகத நுவமுப மனியா சிவமகி மாததி சியின்பால்
விதம்படு தேவ கருமங்கோ தமர்பால் வேண்டிப்பெற் றனரெனப் பொருநத
வினம்பினர் சிவகோ சங்கர ராகில விருகதமிங் குரைத்ததென் றிடக்கற்
பிதஞ்செய்தார சரிதா சங்கரா பொனவில் பெருந்தன பதிதரு சேணு
பிறழ்மணி சரிநீர முழுசுசுப மலாகன்கை யணிமையில் சிரம்பதம் பிறங்குந்
சுத்தர நின்பா விலவதொன் றெனென ரெட்டர் மனங் கொன்கெனத் துவித்தார
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே (௨௭)

சிவகலையேபாழ் வ் கருககுதிக் கிடந்து செனித்ததென் றுரைத்தவீச் சரிதா
சிவன்பிறம் நிலனெஞ் ஞான மூமெங் கணுவென் றெளிவுஞ்சொற் றனாவிலை யாட்டார்
பவமிது மாயை சங்கர ருருவாய்ப் பவித்ததே மெய்யென்றார் சிவனுற்
பத்திசொல் வதிலாக் கவரு மச் சுறுமிப் பான்மையால் வாய்மையா ரறியார
தவநெறி சார்சவ காருண்கு சன்னசா ருபநற் றுதிக்கசா மீபந்
தக்கமெப் யன்பா சார்புசா லோகந் தியானஞ்சா யுசமியந் தானஞ்
துவரிதழ்ப் பவானி நாதவிவ வாதே தொண்டனெற் கருன்கெனத் துவித்தார
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே. (௨௮)

சங்கரர்க் சூரியையெ யெங்கனும் புகலா சைவயப் பட்டுந்ந் நேதுஞ்
சரிந்நெஞ் சொரித் தும் வர கொளியாய் சாற்றியு மாற்றமான முழ்கி
யங்கவர் பொருவற் புத்தூர் ிப்பலசோத் துறைவவென் பயன்கொன்மெய் யறிவார்க்
கவாபுகல் பரமாத ததனெறி பொய்யே யாகுமர சங்கரா சம்பீபா
வெங்கனா ஸ்ரீராகசோப வ்ந்நெயே புதித திடையருத் தியானஞ்செய் தென்று
மிறைஞ்சிவென் டென்குந் சுராரிம பிராததித தெய்தொடா நினைநு ணைக்கத்
துவகமா துரை புரிந்த பரிபாப நுமமாழி யருவெனத் துவித்தார்
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே. (௨௯)

நாரணன் முதலோர சேவிப்பப் பரமத நயஞ்சொல்லி ன்னெதத் தவம்பின்
காரதா தத்தாத வ்ந்நெயே வண்ண பாரமு நியாப் பீது வரவகொன்
சீருரை சரிதா வபம்மெ பாதையருத் தநிவர சங்கரா நினைகருத்
திருவுடை யாடு ய நிரந போதாற் திருவடி யருசசிப்பச் சுருத
மாரநுண் மோனிச ராததவன் றுதி யளிப்பவொண் பாசனந் தருதற
சையபா லேந்து சூடவ் கரகிர் பாகர பசுபதே யெனக்குச
சூண்மால் கந்த வகனரி பிரமத் துவமின்றென் செய்கெனத் துவித்தார்
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே (௩௦)

* சூண்-சூரியன், சூய்நகரமுளவன் என னுங் குறிப்பு.

சோமசுந்தரமாலே.

என்னெனப் புகல்வே னினைக்கினுஞ் சுமொ நீசநீ மராரியே யென்னு
மிதுபிர சித்த மாகவுமான்மோ கினியினுற் காமவா தனைமுன்
மன்னுபே ரொழியச் சங்கர ராயிம் மகியுதித் துற்துகாட் டுனதா
வழங்கின ரரசன் மனையைவஞ் சித்து மரீஇயதோர் கிலர்கொலோ சரித
ரன்னசங் கராரின் வயின்புறத் துயிர்க ளனைத்துமோம் புறநினைத் தமர
ஜைவதீர் மருந்திற் களத்தில்வெவ் விடம்வை த்தகம்புறத் துற்தவ ணிறுத்த
துன்னரு ளொன்றே போதுநின் றலைமை துலக்கவோர் கிவர்பிற ரென்றார்
சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே.

(௩௧)

கலையெனந் தொடங்கி மாயையென் றிலக்கிற் கள்ளுண்டா ரெனச்சிவ னேசங்
கரணே மஹுட யோனிச ராய்ச்சார் காலவர்ச் சேவிப்பான் கணேசத்
தலைவனா வுருகனத் திசன்வீ ரன்மால் சதுமுகன் முற்றகர வெவருஞ்
சாரங்கனார் முனிவர் பனவரா யெனவச் சரிதஞ்சொல் பதகர்காழ்நரச
நிலையலா லுண்டோ சங்கர ரமரா நிலைதலை கொடுவிட நினக்கு
நீர்மணிப் புணை குளிகையோ நாவ னிமிர்சுவைக் கனியதோ கரத்திற்
றெலுவற வாங்கி வாயிட்டுக் காத்திற் றுலங்கவைத் தனையெனத் துதித்தார்
சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே.

(௩௨)

தாருக வனஞ்செல் கானின்மாயாதி தததிரு வருக்கண்டு புருடோத்
தமனெனு மால்பெண் ணுருக்கொள்த துணைக்கே சகிக்கொணு மால்சொடு தழுவுந்
கோருனர் வின்றிப் பன்முறை வேண்ட வுன்பிரா கிருதமெப நமைச்சார்
வுறினசித் திடுகின் னுருவினுக் கேற்ற வருக்கொடு தழுவுதம் பின்னென்
ருரரூன் புரிநீ மோகினி பான்மா லாயினே யென்பொன் படுவா
ரையசங் கராரின் னதிநுதி பூசை யாதியி னென்றுபோ தியதே
சோர்வில்லீ டிவற்றன் றுருதழி சுராரத் தூப்பய னின்மெனத் துதித்தார்
சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே.

(௩௩)

சங்கர பிரம நானெனு மகந்தைச் சார்பினின் றனர்முன் ரெனற்குச்
சான்றுவே றென்கொல் கோவிந்த குரவன் றனைப்பணிந் தெகிர்நிற் பநீயா
ரிவகுரை யெனநான் பிரமமென் றுரைத்த வெழுச்சியே கிளக்குமா லிவர்பி
னிறைஞ்சுபு லீல கண்டரைப் பசுநா னியற்பதி சிவனென்றோர் தமையந்தே
யங்கர முடிவீ லாற்றனின் பாற்றே யளவில ததுபிறர் சுரர்க்கின்
றவவொலா முழியும் பிரளயந் தோறு மசலனு பேகளு யமர்தி
துக்கனே சாம்ப பசுபதே யெனகிற் றுதிக்குமா றருன்புரி தூய
சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே.

ஞாவர்சொற் பிழை வியாசர்பா துணர்ந்து கூறுபா டியமெனப் பரம
 னுருவிச வேகன் கூறியாக் கவர்பாற் கொளச்சென்று கண்டிடா தெதிர்சார்
 நூர்நா யணந்தாஞ் சுத்தசை வத்தி னலனுறா தானரி பேத
 னன்னுறாப் பஞ்சா யதனபு சாதி நலனுறப் புகல்கென வவ்வா
 றரில்கொன்பா டியஞ்சொல் சங்கரர் சாம்ப வனைத்துநீ வகித்திசர் வஞ்ஞ
 னகம்புறம் வியாபி தாயகன் யாவு மளிப்பவ னுத்தளிற் கடியேன்
 றுரிசற வருள்கென் பதுமிகை யென்றுந் தொழுதலே கடனெனத் துதித்தார்
 சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௩௫)

கரண தியான மேழுடி வாக நவில்கெனு நரநா யணாசொன்
 னயந்தனு சரித்துக் கேவலாத் துவித நலிற்றுபா டியத்தையச் சரிதர்
 பாரிய சுத்தாத் துவிததித் தாந்த பக்கமாப் புகன்றன ரென்றார்
 பரவுசித் தாந்த மென்றசைவ ரும்வேட் பாரென்றோ வனையசக் கரர்பின்
 சாருடற் றாய்மை யுஞ்சிவப் பேறுஞ் சாரவென் மனக்குடத் தன்பார்
 தந்துழும் தின்ப நீர்நிறைந் துன்றாட்டளர்கண்ணா னத்தெங்கு நிறுத்திச்
 சோர்வில்சத் துவமந் திரபுண்ணி யாகந் துலக்கினே னென்றுனைத் துதித்தார
 சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௩௬)

புத்தரை யழித்த லாற்பழி தமக்குப் போந்ததாப் பட்டபா தரும்ப்
 போக்கற யாக்கை திக்கிட னோக்கிப் புக்கசக் கரர்தமை யுணர்ந்தோ
 ரொத்தனை செயினும் பதகந்தித் துயப்போன் றிறுமெழீஇ விராண மொன்றீங்
 கியற்றுகென் பாடி யக்கென வேண்டிக் கொண்டன ரென்றன ரிதயம்
 பொத்துமாந் சரித ரனையசக் கரர்பல் புதர்மன மத்தினன் பார்த்துப்
 பூட்டிநான் மறைவா ரிதிகடைஇச் சோமன் புனிதகந் பகமணி தேனுச்
 சுத்தவா னந்த வமுதறி னுர்க்குத் துலக்குகின் றுரொனத் துதித்தார்
 சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௩௭)

மட்டபா தரைச்செவ் வேளென்றா ளந்தோ பெளத்தரை யழித்ததிங் கறத்திப்
 படிந்தன ரென்றார் காழிச்சேய் முன்செய் பண்புண ரார்கொலச் சரிதர்
 மட்டறு பூர்வ புண்ணியா சலநல் வழியிற்றோன் றமுதலுந் தியனேர்
 லயங்குலோன் கிவனே சுகணசே விதன்மான் மலர்கண் விபுலிருள் மாய்க்கு
 மிட்டனாஞ் சோமன் றாமன வானத் திலங்குமே லானந்த வாரி
 யிளினுமேற் பொலியுஞ் சுமனர்கட் களப்பி லின்பமா மென்றுசங் கரரே
 னிட்டறத் துதித்த துணர்ந்தவர் சரிதர் துட்டகங் கொள்வரோ மறையுஞ்
 சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே (௩௮)

கந்தனும் பட்ட பாநர்சாக் கியதூல் கள்ளமா யவருடன் சார்ந்து
கற்றுணர்ந் தவர்கோள் கடிந்தழித் தனராங் கலியின்வை பவயிதே தமது
சொந்தசங் கரரே வஞ்சித்துப் பயின்று துணிந்தனர் காமனா லெனுமத்
துரிசுதி தெனது விளக்கினர் வேறென் சொற்றிடார் சரிதாசங் கரர்பின்
முந்துசீ ரிராச சேகர னிதய முளர்மா நகரிற்கை வலிய
முதல்வன்வீற் றிருப்பி னுற்பத தரும ருற்செலும் பாவங்கா மாதி
தொந்தரீங் கிடுஞா னுனத்தோ டதிகள் சுகபலந் தருமெனத் துதித்தார்
சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே

(௩௬)

சங்கரர் சிவனே வீசராய்க் காசிச் சார்விச வேசனை யுணராத்
தன்மையென் விலகச் சொன்னதென் வியாசர் தமைத்துரு வியதென்கா னுதென்
னிக்கிவை முந்லா பாசமொன் றும்மோர் விலாமலெவ் வுலகினு மிவைபோன்
றிராதபொய் யெலலாம் வருந்துபு தேடி யிணைத்தொட்டி வைத்தனர் சரிதர்
தங்கருந் குதவா தொழிதலோர் கிலாச சங்கரர் புத்தியங் திரத்தார்
சாற்றுவாக கடத்துன் சரித்திரா முதமென் றன்கவிக்காற்புகுந் துளமார்
துங்கந், மயிலன் பாம்பயிர் பலிகுந் தூர்ப்பிட்ச மின்றெனத் துதித்தார்
சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே.

(௪௦)

வேண்டெங் கரர்க்குப் பட்டபா தருநின் பாடிய விவரணம் விளம்ப
விதரிபா மதமெய் வயம்வலி காம்பு ருரோதமுன் வேண்டின் னவையெந்
கீண்டிலை யென்ற தாயுங்காற் பாடி யஞ்செய்சங் கருக்கின் னவைபுண்
டென்பதோர்த் திடுளன் பரமென்பா டியமு மிலக்குமிச் சங்கரர் யின்முன்
பூண்டபா தகந்தீர்ந் தருட்செல்வம பெறநின் பூசனை துதிவலந் தியானம்
பொறபத வணக்கஞ் சிரவண மென்றும் புரிந்தடி யேனுய வாளை
தூண்டிக் வீண்மோ னம்மொரு கணமுந் துன்னிடா தருங்கெனத் துதித்தார்
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே.

(௪௧)

வினவிய பட்ட பாநர்சங் கரர்க்குன் பாடிய விவரணம் வேண்டின்
விரவுஞ் சீடன் மண்டனன் தருநீ வென்றிடி லவனையெவ் வுருகு
மினாவுற வென்ற தாமெனல் வென்றி யேவிழை செருக்கொன் றுணர்த்து
மினாயர்தூர்க் காதிப் பிரியனீ காம்பீ ரியவகழ் தைரிய வரண்குழந்
நனையவீந் திரிய துவாரம்வித் தியாப தார்த்தந் குணங்கனாம் பவங்க
ளாதிமெய் பொருளு நிறைந்தவென் னுள்ள மாந்துருக் கத்துமெஞ் னுன்றுந்
துனியந் நீவீற் றிருந்தருள் கென்று துதித்திட வருண்மது ரோச
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே.

(௪௨)

மண்டனார் மனையெங் கெண்வினாய் வினய்ச்சென் மாண்புசங் கரர்சிவ னென்பார்
மருங்கற் ருதா கிராத்தண பசலில் வன்கத வடைததபின் வாதிற்
கொண்டலுக் கத்தா லமையமோ ராதுட் குறுகிற்றே டெறுவமோர்க் காதா
கோதற முற்று நீத்தவ ரெனவே கோடலெ னனையசங் கரர்பின்
யிண்டெறு மாதி கிராதனீ கிரிச வேட்டைக்காக் காங்குற வேண்டா
மிருமத மோக மார்ச்சரி யாதி லிலங்கினன் துதைஇப்பிறக் கொண்ணத்
தொண்டனென் மனக்கான் வேட்டமே சபலந் துன்னியிங் கமர்ந்தரு னென்றார்
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௪௩)

அகம்புக லுஞ்சை யினிவியா சர்க்காற் றருச்சுனை கண்டபின் னாத
உடுத்தது பழுதிச் சமயமென் றெருருவா தனியவா தூக்கமே யகந்தை
திருத்தமும் விளக்கு சங்கர ரண்பிற் சிறந்தமைந் தென்னுளக் குகையிற்
சீர்த்தமான் கரத்த கயேந்திர பங்க செறுவியாக் கிராசுர நாச
சகம்பர வுயிர்கொல் கிரிசமாண் புறுபஞ் சாணன வெண்டிரு நீற்றின்
சவியொளிர் மேனிச் சிவகண்ட ரவமன் சார்ந்தவீற் றிருந்தன வரத
சுகந்தரும் பீதி யெமக்கினி யேதென் றுதிக்கினி தருண்மது ரேச
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௪௪)

சயிமினி வியாச ரிருவரிங் குளரிச் சமயமே ஈமகரு வாய்ப் பென்றே
சங்கர ரணிததாயச் சார்ந்தன ரென்ற சரிதரவ் விருவர்தஞ் சார்புற்
றயர்வகற் றுவரென் றடுத்தவுட் கருத்தை யறைந்தில ரனையசங் கரர்பின்
னையவென் மனமாங் ககசிகா மணிநிற் கலம்புறத் தலைதல்வீண் விடுக
வுயர்மறைத் தருவிற் சந்தவண் கிளைக ளுபரிட சிகையுலாந் துவிச
வொண்ககா கிருத நித்திய மாயின் புறுத்தமு தார்ந்தபல் பலத்தாய்த்
னயரில்சங் கரன்பூம், பா தபஞ் சரத்திற் றுணைந்தமா் கெனநினைத் துதித்தார்
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௪௫)

சங்கரர் வரக்கண் டெங்கிருந் தெதிநீ சார்ந்ததென பொருடரு மியுற்சொற்
றகுருதா முண்டி யென்றமண் டனாக்கென் றிலேகனம் வரைமழித் ததுவென்
றுங்குணர்த் தாக ளான்முண்டி யென்றே யுரைத்துவா லியமத விடம
முள்ளன விளக்கு சங்கர ருளமா முயர்மரா ளத்தனி யரசே
யங்கிரி சுநாந்தாங்கிரி யாய வணிககத் தருண்வென் னொளியே
யலிர் பரப் பாம்பெண் சுதைதியிற் தொளிர்செவ் வரதன நிரைத்துய ராயிச
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௪௬)

உன்றில் மழித்தல் விஞயதன் நிவனீ யுறுவழி விஞயதிக் கிடமோர்ந்
துரைத்திலை யெனமண் டனர்வழி விஞவி னுவ்வழி யெவ்விறை யுதவித்
றென்றசங் கர்பி னமைந்தரு ணெறிசார்ந் தீசபா வுண்பெனும் வசந்தத
தியைந்தவென் மனோத்தி யானத்திற் பவமா மிலைப்பழுப் புதிர்ந்தபுண் ணியமா
மின்றளி ரன்பாங் கொட்குண முகிழ் மிருஞ்செய வாக்கலா கிரியை
யெனுமண ஞாந முதானந்த மதுமிக் கெழும்பெருக் குயர்சிவ ஞானத்
துன்றுதண் பலமன் விருத்தியா யென்றுத் துலங்குகின் றனவெனத் துதித்தார்
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௪௮)

வழியெது கூறிற் றிறையெனல் விஞய மண்டனர் முண்டைநின் றுயென்
வாய்மையே கூறிற் றென்றனர் பொய்மை வருங்கொலோ விதியுரை வழமோ
பழியறச் சீர் சொல் பவர்களே சரிதர் பகர்முக மனின்முறை பிறழார் -
பரமனே யெனவோர் சரிதர்பல் லாண்டி பறையடித் திடினுமென் பயன்பின்
றழுவுசங் கரவென் னிதயவோ திமகீ சதானந்த நீர்நிறைந் துயர்மா
தவர்கார் மறம்பு யங்கொடு தெளிந்து சத்துவி சாசிரு தஞ்சார்
தொழுசிவத தியான வரதடத் துறைதி தோயல்பல் வலத்தெனத் துதித்தார்
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே (௪௯)

நின்னுடை யன்னை கைம்மையென் றுண்மை நிகழ்த்துமண் டனர்க்கெதி ராக
நினதுதாய விதந்தென் றுரைத்தில தோவந் றெறியென விறுத்தன ரின்த
மன்னையா ரியையாப் பிதாசிவ குருவா மவர்வயிற் சிவன்பிறந் தனனா
மறைவது காந்த புராணமாஞ் சரித ரளப்பறப் புறட்டினர் பயனின்
நின்னசங் கர்பின் ஞானந்தா முதபூ ரிதசிவ பதமலர்ப் பாத்தி
யினிலெழீஇத் தைரி யக்கொளு கொம்புற் றென்மனப் பந்தரிற் கிளைத்துத்
துன்னுமா சந்தே ரன்பெனுங் கொடிநற் றுப்பலந் தருகெனத் துதித்தார்
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௫௦)

வாய்மைதாங் கூற வின்சொல்சங் கரரை மண்டனர் வெகுண்டோற் கன்வாய்
மடுத்திடப் பட்ட தோவெனும் கருத்தார் சராபிதா வென்றனர் வாய்மை
யாய்மைவிட் டிதுகள் வெண்மையே பொன்மை யன்றென விளம்புசங் கர்பின்
னவீர்சந்தி கால மலர்ந்துவண் சுருதி சிரத்தலா திட்டித் தமகித்
தாய்மையார் பிரேம பிரமரா பிராம சத்துவா சஞவினக் கச்சீர்
சார்த்துபோ கீந்தரா பாணவொண் சுமன சகலபூ சிதசிவா லிங்கத்
தூயபர்ப் பதமல் லிகார்ச்சுன லிங்கந் தொழுவவென் றமைத்துணத் துதித்தார்
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௫௧)

பல்வலம் நீர் வற்றிய செருகுண்டு.

கன்வண மறிதி முண்டி நீ யெனச்சங் கரர்வண மறிவனீ கள்ளின்
கழிசுவை யறிதி யென்றிவ்வா ராகக் கருதுபற் பலவுரை யான்றோ
ரென்வன புகன்ற ரிவர்பினர்ப் பிருங்கி யின்புற நடின்கரி மதங்கொண்
டிவங்குமா தவானை யெய்தினா தஞ்சார்ந் தெழின்மகா சிதவுருத் தாங்கி
யோன்வன மதனா தரக்கிட னாகி யொளிர்சும னேவன சுபக்க
முநீ இப்பருப் பதஞ்சார்ந் தும்விபு வாகி யுறுபிர மராதிப சிவனாந்
துன்வன மான்கை வண்டென திதயாம் புயத்தமர்ந் தருன்கெனத் துதித்தார்
சுசுப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(ருக)

வம்புரை யளப்பின் றுரைத்தசங் கரரை வணங்கித்தஞ் சிராத்த பூசனைக்கு
வரித்தன ராமண் டனர்சந்நி யாசி வர்ச்சித சிராததமாண் பழகே
சம்புதண் கருணா முதம்வரு டித்துச் சார்கன விபத்துவெப் பொழித்துத்
தக்கூரா னோட திகன்பலித் திடற்கா தரபுநர் வேண்டல்பெற் றிச்சா
கம்புனைத் தன்ப ராயநிர்த் தனகே கயக்குழாங் களிப்பவெற் படித்துங்
கனின் றகை சடாமண் டலங்கொளு நீல கந்தர கந்தர நினைவே
துன்பிலெண் மனச்சா தகம்விழை மெனப்பின் றுதித்தன ரனையசங் கரரே
சுசுப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(ருஉ)

மண்டனார் மனைமுன் றனிச்செல்சங் கரர்பின் மாணவ ராயபல் லோர்கள்
வதியிடம் விரைந்து றழைத்துடன் புருந்த வாதமாண் போதலென் னிதன்மேல்
விண்டல சிகிவெம் பணீந்திர கலாபி மெய்யன்பாக் கருள்பிர ணவமுன்
விளம்பலிற் கேகி கானிவெற் புதய மேகமே தேகபார்ப் பதியைக்
கண்டெழு களிப்பா னருண்டம் புரீதுவே தாந்தவய யானத்துக் கவினக்
காதன்மிக் குலாவு நாதனா நீல கண்டகே கயத்தையுட் கொண்ட
தொண்டனெவ் விடக்கு மஞ்சிடே னென்று துதித்தன ரனையசங் கரரின்
சுசுப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(ருங)

தனிமையிற் சார்ந்து கலம்புரீஇச் சிராத்தத் தருமுணற் கிணங்கியுண் டென்மண்
டனர்க்குஞ்சொல் லாது மாணவக் குழாத்தைச் சடிதிகொண் டிற்தசங் கரர்பின்
புனிதந் சந்த்யா காலங்கார் காலம் புகல்விண்டு கரமுழுவொலியாம்
புதவொலி புதரம் பகங்களசஞ் சிலைகள் பொய்யறு மன்பர்கண் ணன்பே
கனியுநீர் வெள்ள மழைசுவை யுள்ளங் களிமயிற் பேடெனக் கொண்டெ
காலமு மொருவா நடம்புரி நீல கண்டவண் சேவற்கே கயத்தைத்
துனியறத் துதிப்ப லெனவவர்க் களித்த தூயனே மதுரைநா யகனே
சுசுப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(ரு௮)

இவ்வாறு ஆகம் எனப்பிரிக்குக

சுககரா பிரம மொன்றதே நித்தஞ் சாரதரு மனுகியஞ் ஞானத்
தானமறைப் புற்றாக் கிப்பியில் வெள்ளி தக விரிந் துலகெலாக் தானாய்
பொங்கொளி செய்யும் பிரமஞா னத்தாற பொன்றவஞ் ஞானமிப் பவஞ்சப்
புகலொரிதுப் பிறப்பத் நிலவஞ்சா னுதல் புகன்முத்தி யென்றுவா துரையச்
சுககரர் முகலவ வளப்பிலி வேத சானவன பருககருள் வடிவ
ச்ச்சிதா னந்த முச்சக பால் தாண்டவ சடிசிவ யோகா
துவகமா நியேய சம்புவென் னமரின் றுணையடிக் காகெனத் துதித்தா
சுகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே

(௫௫)

பிரமமொன் றேந்தி தியம்பிறி தொன்றும பேச்சிலே யென்றன ரின்றேற்
பிறங்கிடா வுண்டே லழிநீதிடா வுண்மை பெருமறை சிவாகமா திகண்மும்
பொருளுண்மை யுணாகத் வறிதினா மேகம் புகல்வதொவ வாத்தெனு முணர்ச்சி
புனிதநின் னருளி னன்றியுண் டாக்கொல் புகன்றவச கங்கா ருன்பே
ராரு ளிளித் தியடுண்ண குணன்புர கரனசி வாபடி யாதியில் லறகதா
னனபாசெம மனத்தன மாயைகா ரியலோ காதிதன றுண்டவன் சடேசன்
றுரியனுக் காகென னமவெனப் பராயமெய் துணிர்துனைப் பணிந்திட வளித்தாய்
சுகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே.

(௫௬)

இயம்பரும பிரம மலிததையான் மறைத் தென்றுரை பாதக வலிமுற
றிரித்தருள புரியப் பெற்றசங் கராமுன் னிகழ்ச்சியுந் திகழத்தியாக் கிறைவ
நயந்தாந் டொறுமென னுக்காமோம புதற்கே நலிபொரு ணையுயிர் இ யந்நோ
நண்ணுப் பலனாக் கருதிவீ ணாக் காற்றிசை கருந்திரிந் துழன்றேன்
பயன்செயரின் பூசை யறிகிலே னையுரீ பரவுசா வாத்தரி யாமிப்
பண்பினாற் புரக்கும் பாககியம் பெற்றேன பண்டுசெய் தவத்தினு னென்னா
சுயம்பிர காச சொருபனே நாயேன றுரிசுறுத் தருணமது ரேச
சுகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே.

(௫௭)

தன்னொளி யாலெப் பொருளுமெஞ் ஞான்றுந் தான்விக் குவதலான மறைப்புட்
சருவஞ்ஞ தாதி யெண்குணப் பிரமஞ் சாருமோ வலித்தையுண் மறைந்து
பின்னுபு கிடப்ப தாவியே யதையே பிரமமென் றெழுபச ஞானப்
பெருமிதஞ் சிவஞா னத்தையோர் காலும் பிறக்கிடா தகம்பிர மக்கோ
ளின்னிலை யாருதென் றுணாந்துசங் கரரோ ரிரவிமுற் றிருளிரித் திலங்கு
மிரவிபல் கோடி யொளியிலோ ரொளிய னிருளிரித் தருள்கிலை யெந்தாய்
துன்னிருளநீ தோன்றலே போதுந் தோன்றலே யென் னபின் றுதித்தாந்
சுகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே.

(௫௮)

பிரமமொன் நிப்பி வெள்ளிபோற் பவஞ்ச பேதமா விரிந்தது பிராந்தி
பேசின்மெய் யலவென் றனரிரு நிறமோர் பெற்றியால் வெள்ளியென் பிராந்தி
மருவலா முருவொத் தொன்றினென் றல்லால் வகைபல வாமய லுறாதோர்
மாண்பிர மம்பல் வடிவல கிலாப்ப லஞ்சமாத் தோன் றுமென் பதுவீ
ஹுரையெனத் துணிசங் கரானங் கோகஞ் சாதஞ் சகோமொலன் கமல
வோடைவெங் கதிரோன் முகின்மதி கீளா டொ றுமலிழை வுறலினென் னுள்ளஞ்
சுருதிநா யகனே பசுபதே நின்ருட் டெனையைய விழைமெனத் துதித்தா
சுகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௫௯)

ஒன்றென்றிப் பிராந்தி யுற்றதப் பரமா முதற்கஞ்சி யதற்குவே றுனதென்
றுரைத்திடி லேக வாதப்பாழ் நியம மொழிந்திடு மதுவல காரத்
தென்றிடிற் பரமன் றென்றிலா விடத்தல் தெய்துறா தித்தனை யிடர்ப்பட்
டிசைப்பதே னிசைத்து நிலையுறா தெனச்சங் கராபெரு நீரிலீர்ப் புண்டோன்
சென்றிடு பதிகன் மழைநனை வோன நிதிவறி யவன்மதத் தினைவோன்
தேபீ டிதன்கோடி டின்னிழன் மனையில் லறவன்ருர் மிகன்சுடர் தீயைத்
துன்றுற லிழைதல் போற்சிவ பதத்திற் றே ய்தியென் மனமெனத் துதித்தார்
சுகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௬௦)

ஏகமே யெனவல் லுடம்பனிற் பற்றி யிடருற்று மதிதமாம் பிரம
மிருண்மறைப் புற்ற தென்றுபா தகஞ்சார்ந்தேகவா தத்தினை யிறுத்த
லாகமா யிருளொன் றுடனிரண்டாக்கி யலக்கணர் கலக்கம்விட் டருட்சார்
படுத்தசங் கராதன் பீசமு சிகன்கு லாகனை லதைநதி விரிபல்
சாகையங் கோலம் பசாசந்தன் பதி டீ டருவுத திகளைச்சார்ந்தாங்குன்
றாலிலென் மனஞ்சார்ந்திருக்குமெய் யன்பே தருகென வருளிய தலைவ
சோகமுற் றெழித்தென் றுகமுற் றளித்துத் தூய்தருள் கூடல்வாழ் சுடரோ
தொழிற்குழற் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௬௧)

இயல்பதாப் பாச நீக்கமார் பிரம மிருண் மறைப் புறுவதெங் கந்தோ
வியல்பதாப் பாச பந்தமார் சீவர்க் கிசைத்ததை யதன்றிலே யேற்றிச்
செயலில்சே லாண்மா சிவபர மான்மாத் திதழ்த்தவுஞ் சுருதியொன் றென்றே
செப்புசங் கராபி னன்பஹஞ் சிசுவைத் திருந்துமன் பென் னுமா தானின்
ஹயலருள் பாவ னொரி யங்கத் துய்த்துக்கண் னீர்முழுத் குபுநீர்
றுடன்மணிக் காப்பு முருந்திரின் மலத்து கடுத்துவாக் காயசங் கினிலுன்
றுய்சரி தாம னார்த்தியோம் புவனென் றுதிக்கினி தருண்மது டீசை
னெயிற்சுறம் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௬௨)

சுருதிநா யகனே பசுபதே நின்ருட் டெனையைய விழைமெனத் துதித்தார்

ஶ்ரீபதி பாச நித்திய மேயெப் பாங்கினும் விளக்குப் பிடதம்
பலவுள வலித்தை யாவரிப் புனையு பரிடம்புற் கலபர மேயா
மிதுரிச மெனத்தேர் சங்கரர் மார்க்கத் தியங்கித்தேய செருப்புற் கூடச்
மீசரின மேனிக் கினிதபி டேக மிரங்கியாய நிறைநதந் ருமிழ்தல்
புதியுரை வேததி யஞ்சிறி தெஞ்சப் புசித்தவுண் கவளமா கின்ற
புனிதமெய் யன்ப சிரோட்டரா கின்றார் புனமடு வனசகா பரம
துதிதரு பத்தி யாதுசெய் யாதென் னுதிதர மறிதருந் தூய
தொழிற் குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேச கரணே. (௭௩)

சிதர'ளி லசீததாஞ் செகம்விரிந் துளதாச் செப்பிமிச சிறபாத பிணுகத
தீவந் லிவாதத மாவுள தென்றச் செப்பலா நம்மென நிகழ்ப
பிததாரைஞ்ச் சுவேதாச் சுவதாஞ் சிவையே பிருகச்சா பாலவகை வலியம
பீடுறு மீசா வாகிய மாதி பேசுமெ யோர்கிலா மயங்க
வைததரக கராரின் மெல்லடி மறலி வல்லுரத துதைததல் வன்ககிலை
மலைமுய லகன்மீ துறல்சார் முடிகண் மருவனமுந் கடுஞ்செயற் றீனைய
சுததமெல லகர்கென் மனமெனு மலர்ப்பா னுகைகொள நருமெனத் துடித்தா
தொழிற் குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேச கரணே. (௭௪)

இந்நி னுன் மறைப்புண டசெததுல காகு மிதுபர மாமிரு ஸீவகி
யிரி துதா ளெதா ஶ்ரீபிருந் திடல்பேரின்பமாம் வாதம் நிதுவே
பெரு நின் மண் டனரை வென்றதாஞ் சரிதா செப்புல ஶ்ரீநாப்புல தெவரே
கீவதா நித தருந் சாரா தலையசங் கருண் றிருசுதொண்டாக காணின் பைங் கூற்று
மிரியுமா புதைக்க யேருண் டமை யவாவந் திறைஞ்சுபு முடிமணிசு சுடாக
எரிவதுரீ ராஞ்ச னஞ்செய்வர் முததியின்பமா திருகுறத தழுவு
துரியலின் றெருண்டாக கரியதே தென்று துதிதருமா நருணமது ரேச
தொழிற் குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேச கரணே. (௭௫)

மண்டனா தமைவென் றகம்பிர மககோண் மதிரீஜி மகிழ்ந்தன ராம்பின்
மலையயன் வினாவுக் கிறையின்றித் தவணை வழங்கென வேண்டின் ராமா
லுண்டவா தும்பின் வென்றன ராமிய வுரையென்ற மலையசங் காரிய
வுலகெலா மளிகுந் தலைமைநீன் பாற்றே யுலகில்யா னெருவனே யுளளங்
கொண்டிடா தெளியென் பிழைபொறுத் தென்று கொண்டருள் புரிகெனத் துதித்தார்
கூடல்வாழ் மூதலே யேடல ரிதழிக் கோமளத் தாமவான் குடினரு
துண்டவெண் பிறைசேர் வேணியெம் பெரும தொண்டனென் னுரிசுறுத் தருளாய்
தொழிற் குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேச கரணே. (௭௬)

சென்றுசங் கார்மண் டனர்மனை புகன்ற சித்தச நூற்பெரு வாதந்
செயநமக் கந்தா லுணர்விலே யேயென் செய்துமென் றெங்கணுந் திரிந்து
நன்றுண ராக்கா முகர்செயல் பிடித்தி ராசபத் தினிகணுந் துவரை
நவையுறப் புணர்ந்தே யுணர்ந்துவென் றகந்தை நண்ணியு மனையர்நின் னருளான்
மன்றபல் விதவா னந்தரித் தியக்கண்மழைபுன கிதமுதல் வயக்கு
மாண்சிவ போக நிலையதாய் மோக்க வாஞ்சையர் சூழ்வதாய்ச் சிவமே
துன்றுபா வினையே சரணென வடைந்தேன் றுரிசினே னெனுந்துநிக் களித்தாய்
தொழிற்குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௯௭)

ஐயவென் சொல்கே மைரக வேந்த னுவிரீங் குடல்புகூஉத் தம்மெய்க்
கரண்புரீஇக் காப்பச் சீடரை நிறுவி யரசபன் னிகளுட னொருவா
துய்யலில் காமத் தழுந்தியவ் வுடனீ யுற்றதோர்த் திடப்புகுஞ் சீட
ருணர்த்தமக் குறிப்பு முணர்வற, விருந்தா ருத்தது சங்கரர் பின்னான்
மையணி களநின் றிருவடித் தோழம் வசுத்தன வரதமின் பமுதம்
வழங்கிந் தருமப் பயனதா யொன்றாய் வயங்குமென் பத்தியாம் பசுவைத்
துய்யனீ தனரா வணம்புரந் தருனென் றுநிக்கருண் மதுரைநா யகனே
தொழிற்குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௯௮)

அரசபன் னிகளைப் புணர்ந்தமர் கான்மெ யங்கியுந் நெரியவு மறியா
தடுத்தவ ருணர்த்து குறிப்புமோ ராம லங்கங்கள் வெந்தழி யாவநி
விரைபணி மையிற்றத் துவமசி சீடா விளம் பிட வையசெம் நுகர்போன்
மேற்றெளிந் தரச னுடலொரீஇத் தமது வேகுமெய்ப் புகுந்தசக் காரைப்
பாசிவ னெனவே பரிபவ மயர்ந்து பகர்பவர்க் கினியறை வதையென்
பசுத்துவல் களங்கஞ் சடத்துவல் குடிஸப் படர்ச்சியென் பாணரி னனைய
துரிசின் மர மதியோற் கோடிபென் றிறைஞ்சித் துதித்தன னனையசங் கரணே
தொழிற்குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௯௯)

அமரக னுடல்புக் கிடையறாக் காமத் தழுந்திய துலகெலா மறிய
வமரக மெனவோர் மதனனால் செய்தா ரங்கியி லெரியுடற் புகுந்து
நிமிரோணு தினந்து நாராயைத் தொழமுன் னின்றது கைப்பற்றித் தூக்கு
நிலையினக் கராவ லம்பமென் றுதியா னிகழ்வறக் காட்டுசங் கர்பி
னமிதந் பலதன் பிரசன்ன மூர்த்தி யாசசே கரணசக ததீத
னும்பசு பதியென் மனத்தில் வீற்றிருத்த லாலகம் புறத்தொண்டாற் றிடநான்
சமுகனாய்ச் சொலப னாகின்ற னென்று துதித்திட வருன்புரி தூய
தெய்வீரநாமம் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௧௦௦)

சீடராம் பதம பாதராத் திகமுற் சிந்தைவா சனையினால் வேந்தன்
 றேவியர்ப் புணர்த நீமையென் நிதமே செப்பவும் பிரமஞா னிகட்குக்
 கேடுறா விதிவி டேதமு மின்றெங் கினர் துற வீனமின் றென்றே
 கினத்துபு காமப் படுகுழி யாழ்ந்தெக் கேடுஞ்செய் வாரகம் பிரம
 தோடொன் றெவர்க்கும் விளக்குசங் கரப்பின் சுபுத்திமான் வணக்கவி லன்பார்
 தூயநாண் புட்டித் தியானபா ணத்தாற் றொடர்பவப் பகையறுத் திந்து
 கூடவின் புடனித் தியவருட் செல்வந் தோயகின்ற னருள்கெனத் துதித்தார்
 சுதாக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேசே கரனே.

(௭௧)

சகமய லுற்றார்க் கலதகம் பிரமச் சார்பினர் பிரமகத் தியாதி
 சாற்றரும் பவம்பல் கோடிசெய் யினுமென் றுழவுறார் கண்ணொப்பச் சியரை
 மிகவிழைந் கலந்தும் வெறுப் பட்ட டிலன்முன் விச்சவ ருபனைக் கொன்ற
 வேந்தன துரோமத் தினையும்புடத் திலுதவ வேதியப் பரியென்ற ரதுபின்
 நகுபரி காரத் தழிந்ததோர் கிலர்கொல் சங்கரர் பின்பெவர் தமமாய்
 சம்புதா ணிதிபா வஞஞ்சனத் தாலீ சன்றிரு மந்தரசா தகத்தாற்
 சுசமுறக் காண்பா ரவர்கிரு தார்த்த ரெனத்துதித் தின்னரு டோய்ந்தார்
 சுதாக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேசே கரனே.

(௭௨)

இத்திர னசுரர்க் கஞ்சியே துறப்ப வெண்ணின னுசைமுற் றிரித்தன்
 நென்னுமெய் யுணர்பொன் னரசிய னிலைநதற் கிசைத்தகா லோசித நிலைத்தா
 மந்தனான் முதற்பல் பத்தநா லுலகெ லாமயக காற்றல்போ தாதா
 வமரக மததான் மங்கையர் கலப்பே யரியபே ரின்பென வறைந்தார்
 நந்தகம் பிரமக் கோட்பிணிப் பெதுதா னவிற்பிடா தினையசங் கார்பி
 னன்னெ ஞ்சமேசே தரன்களி ருயு நணுகொணைத் திருவடி நளினர்
 தொந்தமின் மோக்கம் வினோநில மதையே தொழுவவிரைந் தடைகெனத் துதித்தார்
 சுதாக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேசே கரனே.

(௭௩)

பழுதிது வென்ற பதமபா தாரையோம் படுத்தவோ தியபல விருக்கப்
 பரவுகா மாரி யஞ்சுமோ மதற்கப் படிநமக் கின்றென வேகித்
 தழுவின் பழுந்தித் தம்மெய்திப் பட்ட தாமுமோ ராதுதஞ் சீடர்
 சமிஞ்ஞையோ ராது தத்துவ மசிக்குநர் சார்பிலே னுற் தகன்ற சங்கரர்பின்
 முழுமுதற் பரநின் னடிக்கம் லங்கண் மூடனே னுளத்தி னுசாதி
 முடையழித் தருண்மா மணங்கமழ்ந் திலங்கி முதந்தர வருள்கென மொழிந்தார்
 துழவமாற் கரியாய் நின்னருட் பெருமை சொல்வதென் கூடல்வாழ் சுடரே
 சுதாக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேசே கரனே.

(௭௪)

இருவினைத் தொடர்பிற் செமக்கிலை யதனா லிவ்வுட லேமடங் தையர்ச்சேர்ந்
தின் பமார்ந் துறினும் பழுதிலை யுலகத் தின்பொருட் டான்றவ ரொழுக்க
மரபுகாத் தயலோ ருடம்பினாற் கலவி வகையின் றுணர்வெலன் றுரைத்து
மறுத்திடப் பதம பாடினான் செயவர் மாணவர் மறுத்தில ரவர்தம்
விரதமாண் புண்மை யுணர்வார்மே ஷ்வர்நாம் விளம்பெலன் னனையசங் கர்பின்
விடையிவர் பரம விசித்திர கமண வேகவிங் கிதத்தவென் மணமார்
துரகநிற் கிதமேயிவர்தருள் கென்று னுகிதர மதிதருள் தூய
சுதர்க்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(௪௫)

மண்டனர் மனையை வென்றதென் சமழ்ப்பே வாணியா மனையுள வணங்கி
வயம்பெற வருள்கென் றிரந்தவேண் றுற்றவ வரம்பெறு சரிதமே வயக்குங்
கண்டனங் கலியின் வண்டாமென் றுலகங் கழறிட மங்கையர் கலவிங்
கடற்படிந் தாகுழ் வலியின லெழுந் கரரெவ னுளத்தடஞ் சிவன்றூள்
விண்டலத் தன்பு முகில்பெயா னந்த வெள்ளத் தா னிறைவுறு மவன்றன்
வினைப்பவப் பவிகண் முழுநூற் பபனே வினைந்துமுற் றுறுமெனத் துதித்தார்
துண்டவெண் டிகங்கள் கங்கைநீர் கொன்றை துதைத்தருள் விளக்குசெஞ் சூட
சுதர்க்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(௪௬)

மண்டனர் மனையா ரியைச்சா ரிசு வதத்துளி புரிந்துபின் மதநூல்
வாதிவ்வென் றவனா ன் னுடமிடத் தமரும் வரம்பெறினு மண்டனர் னுறவு
கொண்டபின் பதியை யிழந்தமங் கையரிற் கோலத்தா பதிலை யேமேற்
கொளாம வடனைச்சவ கரர்நிறு வியதாக் கூறுமாண் பழகிதே யவரின்
வண்டுனை யடியே விரகினி* போலென் மனநினை இச்செபதியா னுதி
வகைபுரினு மோகித் தினைகின் ற தருண் வழுங்கியின் பருள்கென் வழுத்தித்
தொண்டிறை நிலைமை விளக்கினர் மதுரை துலங்கவீற் றிருந்தருள் சுடரே
சுதர்க்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(௪௭)

சீடர்பற் பலருட் பதுமபா தரைமுற் றிகழ்ப்பன் னாட்கொள்சங் கர்பின்
சிறப்பமண் டனர்க்கொண் டுரைதம்பா டியக்குச் செயல்விப்பப் பாதருட் புழுங்க
ஞடியே னையர்சொல் வனவுநோக் கார்முன் னயப்புணர்ந் திரிந்தனர் பாதர்
நணியமற் றவரும் விகற்பித்தா ரிவைமு னன்னுணர் வாருண்மை தெளிவர்
கூடுசங் கரர்நின் பணிநனி பயின்று கோதகன் றிதங்கனபெற் றமைந்து
குழையு மென் னுளத்தை வரகுண மதனாற் குலப்புது வதுவெனக் கொன்றை
சூடிய பரம கோடியென் றன்பிற் றுதித்திட விதித்தருள் சுரேச
சுதர்க்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(௪௮)

* விரகினி - தலைவற பிரிந்து காணவந்தாரமுறுபவன்.

அகம்பிர மத மிக் ககம்படி யாதிவ வவனிமுற் றுர்வமுற் றேழு
யகந்நை ராம விநகக் கன நியுஞ் சீட ராங்கோர் பலருமவ வாறிச்
சகம்பட நாற்பப் பலசெய டுந்குந் தாமுஞ்செ யிடையறு ஆதகஞ்
சாற்றி கந்தை வனையசங் கருநன றுநடி ம்வாமன மலசார
மிருமாரி சயக தாளி மிரு துனத்து அவமமறல் கன்மலை மார்பில்
வினையினி ளுரைசுத னனியுனி வருந்து வினையினென் கட்டுகதிர் காட்டிற்
சுதமபெற வருடி யிதஞ்செய்வல் சம்போ துனெந்தருன் கெண்றுபின் றுதித்தார்
சுதாக்கருள கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே.

(௭௯)

தாய்தக னமுந்நாடு செயலிழைது மகத்தீத் தரவினும்ப தராமையி னவ்வூர்த
தருமனை முழுது மயானமா கெனப்பல் சாபந்தக தப்பிண மயான
மீயிட சம்பபா ரின்னமயா லெரியவ வீட்டில்வைத் தச்செயன் முடித்த
வீரமுரு சிவன்சங் கரெருந் பொயககோள் வினககலை மறைத்திலா சரித
ராயரங் கராமேற ரிகந்ருமென் மனகக் கலிக்கவி னடிக்கவே முறையி
னலாச்சய னாதன் டரினவே திலகமுன் னிக்குப்பின் வெற்பமர்ந் தைய
தூயமெல் லடிகள் பழக்கினை யெனப்பின் றுதித்துண்மை துலக்கினர் சுருண
சுதர்க்கருள கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே.

(௮௦)

சம்பந்தா ஸியரம புத்ததினு மதிகஞ் சங்கராக் கறையவேட் டொருசேய்
தனையுபிரப் பித்தல கராந்ருளிர் சுரமோ சனமுதற் பலவுரை தந்தார்
வெம்புந்நீ யிடையெய் வேவதோ ராமை மேலெழு வொணுமைவெந் நோயின்
விரனஞ்செந்நோதோய்ந் தாடைதூர் நாற்றம் வீசன்முன் விசேடமும் புகன்றார்
நம்புதன் மையதே தனையசங் கரெருந்நாதின் பூசனை தியநன
நமததஞ்சே கேட்ட றரிசனந் துதிமுன் னயநதுசெய பவனெவ னவனே
துன்பந்நிர் சேவன முத்தஞ் சென்று துதித்தய வருண்மது ரேச
சுராகுகிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே.

(௮௧)

வாதிமட வேற்ற் குணர்வல மாயு மகிப்பற் பலருடன் சேறல்
வயப்பயங் காட்டற் கன்றியா தோதம் வழிப்படார் தமைநா வரியாற்
காதுவித் திடலெம் முறையிது போற்பல் கரிசேலாஞ் சரிதந்ந் கனமாக்
கரையினு மோவா பெரியர்சங் கார்பின் கவின்விடை பாணயிர் தங்கி
பாதிமெய் பாரி கேழுன்முன் னுருவம் பரித்தமா னின்பத மலர்க்கட்
பதுமமிட் லெகோம் புதன் முதன் மகிமைப் பண்புபெற் றனனுமா பதிரின்
துதியுந்ந் சனையே கதியெனத் துணிந்து துதித்தனர் கடல்வாழ் சுடரோ
கார்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே.

(௮௨)

சிதம்பரம் தனி ஸ்ரீபா சூர் லுச்சிவ கங்கா தீர்த்தமுன் டாங்கினர் காஞ்சித்
தேவிமுன் காம யந்திரஞ் சேடன் சிலத்தன கலாயந்தி ராநி
விதம்பல புரிந்தா ரென்றன ரவற்றின் விளக்கங்கண் டப்பரா ணங்கள்
விளக்குமெய் யவையு மகம்பிர மக்கோள் விருத்தமென் பதுமுணர் கிலரற்
புதம்புகல் சரிதர் பிறப்பிறப் பலக்கட் புங்கவ ராற்றிற் று சகமும
போந்திடா தைய மின்றவை யிலாத புராரிபைப் போற்றுக ரீரப்
சுத்தரன் வீடும் பெறுவரென் றிறைஞ்சித் துதித்தர ரீரையசங் கராபின்
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரீசே கரணே

(௮௩)

சங்கரர் நீல கண்டரைச் சார்ந்து தமதுகோட் டேகவலாந் துவிதஞ்
சாற்றுபு சிவாத்து விதமறுச தொருமை தாகுகொடு டுட்டன ரென்ற
ரங்கவ மதிப்பா னாராரியை யேவி யகுநிரிந் தாற்றிடற் கஞ்சி
யவாடி பணிந்து தீக்கைபெற் றுய்த்த வருட்கதை கேட்டிலர் சரிதர்
மங்கள் மலையான் மணானீ குடுமியி மற்றுங்கள் னைக்கர யங்கோ
வனிதைவேண் மெமென் புத்திகன் னிகையை வழங்குவன் மணந்துள் மனையிற்
துங்கமார் தரவீற் றிருத்தருள் கென்று துதித்தன ரீரையசங் கரர்பின்
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரீசே கரணே.

(௮௪)

மண்டனார் பாற்றற் கோணிலை விவரம் வயங்குமா ரென்றென்ற வழங்கி
மறுத்தன ரவாகோள் சங்கர ரென்ற வழப்பொதி சரிதரிரா நீல
கண்டர்பாற் சிவாத்து விதமறுத் தொருமை கண்டன ரென்றெரு சொல்லற்
கழறிற்றே வஞ்சக் கருத்தினே விரித்துக் காட்டுமச் சங்கர ரிந்து
கொண்டசே கரநான் கடன்மதிப் பாஞ்சார் குதல்வன வேட்டாகட் கமலக்
கொடைசெய லாற்றே னுணவணி துதில்புக் கொண்டுனப் பூசிப்ப செவனாக்
தொண்டனே நெனிமை கண்டு நீயெயன் றுரிசறுத் தருள்கெனத் துதித்தார்
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரீசே கரணே.

(௮௫)

சாத்தமா மத்ததைக் கடிந்திட முயன்றச் சத்தங்கோ பத்தினுல் வருநி
சவந்தரி யலக ரித்துதி செய்தார சங்கர ரென்றவிச் சரித
ராத்ரார நீல கண்டர் பாற் சிவநிக் காடுபே லுற்றதை யயிர்சி
வானந்த லகரி சிவபுசங் காதி யன்புநால் சொற்றதை யறையார
தீர்த்தசங் கரர்பின் சிவவபதே பூசைத் திரவியஞ் சேர்ந்தென்மா வனகமார்
நிறலிலே னிருந்து மடிமுடி யவருட் தெரிந்தில ரவைதெரிந் தடியேன்
சோத்தஞ்செய் தெங்கன் பூசிப்ப னீயே துலக்கியேற் றருள்கெனத் துதித்தார்
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரீசே கரணே.

(௮௬)

லகமே பிடித்துச் சகசுடம் பரசித் திடையுறு மென்றலொன் வாடுதன்
றியம்புற நீல கண்டாசங் கராசித் திடையசித் தசித்திடைச் சித்துண்
டாகலாஞ் சிலம்பி ஞாலுங் கோமயக்கீ டங்களும போலென வறைந்த
தாயொரு சரித ரிசைக்கின்ற ருவமித் தவற்றினுள் ளீடறித் திலர்பின்
பாகசங் கரர்கிற் கசனமோ கசனம் பணிபணி துகிலுந் தூர்தி
பழவிடை யிவற்றின் வேண்டலே கொள் தன் பதாம்புயத தன்பொன்றே பரவிச்
சேர்கற வேண்டற் பாலுதிங் கருவே துணைய நுள் கெனகதுதித் தனராற்
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சொம சுந்தரா சந்தரேச கரனே.

(அ௮)

சிலம்பியி னுடம்பி னுற் தபா தானந் தவையுந் சித்தம் விரிந்தத்
கூடக மயம் புழுதிடற் பருத் திடைய கருடா திற்ற
னல்கருதுதிந் தமுறலா விலவிலுங் புழுதிதனசுசைய
நனலினி சாரங்கிதாச் சங்கரா சாம தாண்டி தாம்புயதயாந்
பிலபுகவிறத் திரியிங் கழகக் கிரம்கக் கத்துவற் குறையற்
பேசுபுன துரை துதிதியா ந் தபாப பற்றுணயின் றிறைஞ்சிமும மலச்சார்
தொல்வந்திதாப் பசுவே தாடுமனா மவாந் தம துலக்கவு மயக்கந் சரிதா
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சொம சுந்தரா சந்தரேச கரனே.

(அ௯)

அரகக்கூர் முகலோர் ஆழறநீல கண்டராண் டமர்க்கண் றென்ற
ரவாந் தாரித் தமிறப் பி அனிலி கலையு முழுதிநாம்பி மயசுத் தம்
விரதனை கமறவா விலகல்ம யிருவா வீரலிப ப்பாபுநுள் கால
வேற றுமை யுதிசையுத துரை துடம்பி பயசு வீரல்குல ப் பாயசங் கராபின்
வரசுத்து வங்கன் கடந்தந் திலைல வளங் லலையுந் துதிந்
மகிழ்ச்சிமிக் குறுந் தம துதி நியான வவையி னாதுடையில நனக்கா
துரத்தது வம்மீம தருவினல் துடனே தொடங்கியுந் குவலெனத் துதித்தார்
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சொம சுந்தரா சந்தரேச கரனே.

(அ௧௦)

வாதிடைத் தோற்ற வடிலை துத்தர் மனுமுறை யேவவாற் றுமன்
மடங்கிறு மேற்சங் கர்பல சபையில் வலிந்துபற் பலபுல வோர்க்குத்
தீதவ மாண மேபுரீதுக் கல்வச் செருக்குடன் றிரிந்தபா தகங்க
டாந்திட முண்ணே யேவலேற் தனராஞ் செம்புண்ணீர் நோயுட்கொண் டனராந்
தாதர்சொல் சரித மழகிதே யனைய சங்கரர் புலன்கணீத் தொருமை
சாந்திடை கசத்தன் றுடலே வணங்கல் சரித்திர முரைத்தலென் மனத்தாற்
சோதிமர மேனி சேவித்தல் புரிவன் றெண்டனேத் கருன்கெனத் துதித்தார்
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சொம சுந்தரா சந்தரேசகரனே.

(அ௧௧)

மூலமே யிரத்தவ காலசசெந் துகிலு முடைபட வருந்திப்பன மருநது
முயனறுநதீ ராம லகமபரத் துணையு மோசமாய வைத்திய பதியை
யேலுமா துதித்தல் தேவலென றுணர்நதே வினரைக்கொல வித்தொழித் துளரா
யிறுகவா ணவத்தாற் பிடிப்புண்ட பசுவா மிவாசிவ னென்றனா சரிதா
சூலவா நகையே யணையசவ கராபின் சாரி சேகர வெணமுன
சாரிரு ளருளா லிரிந்தமெயரு ஞானஞ் சாரந்தது மோக்கடா ந் திரமாரு
சூலவேற கரநின் நிருவடி மலரே தொழுநின்னே நெனறுநீசு துங்கதார
தொழுத்தகு கயற்கண் வாமவண சோம சுந்தரா சுந்தரேச கரன்

(903)

என்னையி வந்தை கரணேதா னுரி யிருத்தல் முகையுயர் (நவந்த
மிசைத்தசவ கரீந் தரியப னுரி யெவருந்குடி தரவிடைய வந்த
துன்னினா கயிலை தென்னவா லாங்குநதரா கமிஷைய
சுழலிதபட் டெருகதாரவாகமிழ மறையி டொன்னவா ரிவரம் மட மென
பன்னின் ரோவச சவகர ரெனமுந் பறகண் ரென்ற டே
பாறின் னினமான மிபவரு ளமுதே பா ளிசின் மருந் பப்ப
தொன்னமலீட ளிததாள் நென்ற வேண்டின தீத தூபம் மட
தொழுத்தகு கயற்கண் வாமவண சோம சுந்தரா சுந்தரேச கரன்

(904)

சுந்தரா கைலை கேசுகாற துந்திர மத்தாசு கிரையாங்க
தருமந் வினப லங்க மயினச கமடாருந் தரு
தவரு னினராம கயிலைசன் றதது பாபருந் தாடக வர
மவவுடல கயிலை சென்றது சமாதிக கவரிய லிடமி டென
விவ்வித புதமே யணையசவ கராபின் னென்னம மீதுசுந்தரன்
லெதிலியை யெழிலிக கந்தரநாத னிதசலை பதியினை யடக்க
துவகவின் புறநெரு ஞானமவவாழ்க்கன்று துதித்துக்கல் லிரிந்திரார
நெழுத்தகு கயற்கண் வாமவண சோம சுந்தரா சுந்தரேச கரன்

(905)

ஒருவாவண கயிலை சென்றன ரெனவே நெருவாகா ருசியினிதா மாட்சி
யுயாதனிக குளவ வுடலபுதைப புறநரு குபசரிப புறநின் தென்ற
நிருவரு முயாவே சொலவந்தா ருணமையேறபிற் றூகிவண பிநரு
மிலபுகழ் சொலவந் துரைந் மாறியினன பொய்யெனத் தெளிதகா
ருரைசெயசவ கராபின் பறகளுஞ் சிவனசீ ருரைப்பதே தாலுமற நவற்காண
புறுவவே கண்கள பூசினத் திருத்தொண டென்றவ கரவகளைஞ் ஞானம
துரிசற நினைப்போன் முததனே யென்று துதிக்குமா நருணமது ரோச
தொழுத்தகு கயற்கண் வாமவண சோம சுந்தரா சுந்தரேச கரன்.

(906)

ஆதி என்றதால் தூபாகையம், துக்கமதுவது ததைகளுவ்களாக இவையுள்ளோகத்துள்ளன.

யயெவ்வா ச தேவந் க ர ி நகந

புகடவா ிதெடபா பவா ியவ (ய ருதென ட ி ரீகரந
மைடமுன மடபகா ருபந கியெ ரதது) ப
ரகநமீந தமமீநாரு ந மமராமமீந நமவதெந ரிந ப நியநக
புயநன நெனநிரா தநெமசவ கமீந ருபா க டி) ப ந மமீந

நென கமென(மென கடுநா ருநந நெனபரம புநாந
கயபந்ந பக கடுபகடாந பகா ருநநநாருநாருநாரு
தொழுகாசகபநகண வா ிணநாருநாரு நகாருநாருநாருநாரு

(கரு)

நீழுதல மரது ருடக டயிட தடூர உபபாரபயிடநாரு நென நெனநாரு
யிநமபகமந்நமக தழந ரகா நகாருநாரு நகாருநாருநாரு
மெருநகாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாரு
நெனநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாரு
நகாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாரு
ருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாரு
நகாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாரு
நகாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாரு

(கரு)

நகாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாரு
நகாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாரு
நகாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாரு
நகாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாரு
நகாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாரு
நகாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாரு
நகாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாரு
நகாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாரு
நகாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாரு
நகாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாரு

(கரு)

நகாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாரு
நகாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாரு
நகாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாரு
நகாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாரு
நகாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாரு
நகாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாரு
நகாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாரு
நகாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாரு
நகாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாரு
நகாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாருநாரு

(கரு)

கருணைவா ரிதியே நின்னடி முழிகள் காண்புறக் கருதிமா லயன்முற்
கருவிலங் கெகிஞாய் வான் புலி யுழன் றுங் காண்பெறா யென்முனைவ விதீ
தெரிதரு கிற்றி யென்றுசங் கரஞா நிருத்தாநி யுரைத்திடச் செயுமா
தேவனே நாயேன் நீயனே யெனினுந் திருவருட் பூர்த்திபெற் றெவரும்
பரவுசன் மாகக நிலைபராயப் பவஞ்சப் பந்துமும் நகன்றெளிரி பெரியர்
பாத்தூளிகளென றலைக்கொடு நாளும் பாங்கினிற் பணிதொழில் பூண்டேன்
ஹரியனே கடந்த சோதியே வாதை தொலைத்தெனைப் புரத்தனின் கடனே
தொழுத்தரு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே

(௯௯)

சாம்பின் றெண்ட ராம்விரிஞ் சாதி தஞ்சரர் பிறர்களாற் றுதிக்கத்
தகவார் தமையெண் ணும்பொழு துனையே தலைவனென் றறிகின்றார் பிறர்க்குந்
தாம்புகல் கின்றா முத்தொழி லாற்ற றனிலுனைத் தானியம் பிறரைச்
சார்பத ராக வுணர்கின்ற ரென்று சங்கரா துதிக்கவா ருளசெய்
பாம்பணி பரம நாரம்பர மெனுமாற் பட்டுழ லாதெனக் களித்த
படிமுழு தோம்ப லன்பர மெனினுந் பகாங்குன் விரைநரு ஞாதமிக [வாய்
தோம்புகன் றதுவென் றுளங்கொளா தெந்தாய தொண்டனென் வேட்டைமும் றருள்
தொழுத்தரு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசேகரனே

(௧௦௦)

இருவினை யொப்பு மலபரி பாகத நியைபின்மேற் சத்திரி பாத
ரெய்துவர் துவாத சாங்கத்தெம் முடனா யிரண்டறக் கலந்துவா ழின்ப
மருவிலர் பிறவென் றிரங்குதன் கருணை வயகதஞ யப்பெயா வாயமை
வயக்குமா மதரா புரியரு ஞருவம் வகிதவீற் றிருந்தருள் கின்றாய
பருவயின் றெனக்கென் றெதுக்கினின் னருட்கும் பழுதுசொற் றிடவருங் கொல்லோ
பாவியே னுலென் றினைவதென் னுள்ளம் பசுபதே யுமாபதே பரம
ஹரிதமும் நகற்றி யெனைப்புந் தருள்க சோதியே நீதியே துலக்குஞ்
தொழுத்தரு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே

(௧௦௧)

சோமசுந்தரமாலே முற்றுப்பெற்றது.

(ருக) சிலபிசுமர சிலைடை. பிடுங்கியாகியரின்புறநடித்து, அசுரனாகிய கரியின் கொவத்தை அபகரித்து, விண்ணின்விடைக்குப் பிரியமுற்று, நாதத்துவஞ்சாரந்து, பகரகாசிய வெளவிய ஞாயியாய்ப், பயகதால் மனமதனால் ஆதரிக்கப்பெற்றுக், தேவகூடம் அந்நீர் அல அன்புபெற்று, ஸ்ரீசைலவாகியாய், வியாபகியாய்ப், பிமாசாய் அகிபஞ்ச ரிவனெனவும், பெணவண்டுருவப்பச சரிகுதுச சரிபசராய் பாகிரக, வசாதகால் விருப்புற்று, மகா அசுதவுருதகாங்கி பசன விருப்பாசுர ரிடமாய், மலர் வனங்களிலுற்று, நல்லஇறகு பொருத்திய, பாலசாதுசோசசாராது எவரு திரிகின்ற ஆண்வண்டு எனவுருசொளக பாசவம் — வராதசாலம். அசுதகம்—கருமை

(ருக்) சிவ பரம ஸ்ரபண விஷயம் வரம்பு, பரமரிஷே பரமணி அன்பாககுபதேசனை நிரணவதால் ஸ்ரபண பரம, உபசரீகதபாகிய பார்ப்பதிகையகண்டு களிப்பால் புகழ், சலிசா சடகநியானத துல்லாவடி நீலகண்டனாகியமயரிடத்தியானிகுகின நாராண, எநதஇட சகுபுகும அருஞ்சீனெனவும, மேலநோகுகும உச்சிசகொண டெய்யபுற பதம, பணிவிசீஷ்ட சேவிதகலாபியும், கேவிசானமுள பதம, வெயிடு மூகிண பேகநகண்டு நடிதது உத்தியானஙசனி லுலாவதுபாடியெக முதகில நீலநிறமுள மயிலை தியானிகுகின்ற யான எநத விஷயகளுகுகும அருஞ்சீனெனவும கொளக.

வேதவனேச ஸ்தவம்.

காப்பு.

மணியின் ணனைச்சார் வீரகத்தி மடியப் பசுபி மாபிழருக்
தணிவந் துதைத்த காறுக்கி யாக்கெயவணின் றுநாங்காட்சி
கணியன் பருக்கோ ரிடருநினக் கணத்தீர்த் தருநீமொ வெநதுபு துநிழிவன்
மெணியிற் பணிந்தேன் வேதவனத் தெநநா யிபமந் முகமணியே. (க)

திருவாழ் வடியார்க் கருளுண்டன் சிவப்பி மேம பிண்டனசை
தருநீன் சுண்ட னன்பநிக டதைகண் ணருளா மதகண்ட -
னிருளார் விபத்துத் தெறுசண்ட - னேக தநக கண்டணுல
கருண்மா சவுண்டன் வகரதுண்ட ஞய கடுணைந் பணிநின்றீ ரன். (உ)

பரம ஞாநி யந்தமிலான் பவஞ்ச முதல்வ னித்தியனே
துரியன் ஞான மயனேகன் துருவு மயன்மாந் கமெய்க்குறளி
பெரியன் மனம்வாக் கத்திலன்னப் பேணிந் துதமுசங் கராக்கருளும்
வரமன் யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசகம. (க)

தனது சத்தி யாதிசத்தி யநநா சனநகன் சுருவாக்
மனசைக் கவாமா மணிப்பணியன் வருநீத துளிசும் மியாக்கடி
யனக பரைவித திரையா னானென் றேதது மயங்கருள, ம
வனிகை யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசகம (உ)

ஈசா ஞாநி யையப்பிரம விருத யாநி சடங்கசக
தேசா ருவம ணிவிழுப்பா ஞாநு ககது வாத்த
கோதர் பெரிய நினை பெகரோந் லய பென ஈசக கருணை
வாசா மாபுழ் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசகம. (உ)

ஞருபாற் பவமரு குலவாநி மந்மரு னன் லவாநி கழ்ந்தே
யிருவே றுக்க லுண னியுபாக் தெகமாபவொ வலிவதுபு
மருந்சார் பிபமா கருவருவ வன்கதரி னாம்கன் பாக்கவித்த
மருமாண் யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசகம. (ச)

அரமா தேவ தெவேச யாரி புராந் வாரிசிப
வரதே வாநி தேனவென மாரிபின் வபுசுது வெணக் கருந்க
கருணை கீல வெணத்தொழுவார் கவ ர்சி கழகநான் கறைக்கண்ட
வருமாண் யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசகம. (ரு)

சென்று வணவதுஞ் சுராசார்தஞ் கிரமந் தார தாமந்நைந்
தொன்று பவாம்பு திப்புணையா யுமைபா விபமா முன்மலர்த்தா
னென்றும் பணிகின் றேன்சம்போ வென்பார்க் கின்பே யருந்கனக
ஊந் யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசகம. (க)

வேத மூல விருபாக்க விசுவா நிக்வே விசுவேச

போத சிவமுகக் கண்ணியைப் பொறுத்தேன் தருகத் திருவுளங்கொண்
டோது கடைக்க ணைக்கியென யோம்பு கெனவேண் டினர்க்கருந்
மாதர் யாழைப் பழித்த மொழி மனா லேத வனேசகம.

(௭)

அமுசார்ந் தவாப்போற் றற்றனிற்கை யலுந் நெழைப் பாணிலேதோர்ந்
தடியே னிடர்தீர்த் தருந்கமறுத் தாயே னீயே வற்சலன்சா
ரடியார்ந் கெண்மெய் யாங்கொலுந் னண்ண லெழை மன் பருக்கருநம்
வமவார் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசகம.

(௮)

பீதி கர்வெஞ் சொலகொடியர் பேதை யேன்பால் லெம்மறவி
தூத ரணுகிற் றுண்கினதாட் டுணையே சலியா தென் னுளத்தான்
பாத் திலைப்ப வருந்கெனநிற் பணிபதார்க் கருநம் பரமசிவ
மாதர் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசகம.

(௯)

செயலற் றயர்ந்து கிடந்தாமலா நிகர்வாரம் தாழ்ப்பிபாள் தநிலிபுந்து
மயன்மிக் குறுங்காற் கங்கைமதி மலர்பொன் டேவனீ வடிவுந்
னயமிக் குறக்கண் டெவருவென் னுதுவெனவேண் டினர்க்கருநம்
வயமன் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசகம.

(௧௦)

கால னூர்திக் கன மணியென் காநி டுறுவாரம் சார்பர்
வால விடையி லெழுந்தருளி வந்த மகனே யஞ்ச லெனச்
சால வாசைப் படுகின்றேன் தமியே னெனப்போற் றினர்க்கருந்
மாலில் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசகம.

(௧௧)

தா மகவா திகனென்பாற் சார்ந்து ரோதித் துமக்கென டு
ரா ரேவென் டென்னையெனு மவநி யினறநின் சிவாயம
கேர வரைத்த லேயருந்க நீமல வென் டுந் தருந்கருந்
வாரி யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசகம.

(௧௨)

என்னை கோக்கு தெரிவிக்கையா டெயர்வென் டுந்கென் டி
துன்னு மைய காலமென் குந்வாந் தசாழையாற் றுந்
மின்னு நின்மா மேனியுள மேவ யருவென் குந்கென்த
மன்னு யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசகம.

(௧௩)

ஈச நாயே னிவ்வுடனின் நியாத ஞாநித் கமபுத்தமசு

லாகின் மயக்க முற்றினையா தண்ணு னினதம் பரவிகு
தேசி னுருவென் னுளங்கொருமத் திற்பு மாதந் தகல் ஞாங்கென்கு
மாசில் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசகம.

(௧௪)

கிழை ரிளோப்பா நிடமிலதாய் கெடிதாயச் சனமல யமனே
வழிசெல் கால யந்நெறியை மாற்றி மனசுக் கின் னெறியே
விழுமி தருளாய் சாம்பிவ விலைமேல் வருவா யென வருளு
முழை யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசகம.

(௧௫)

எங்காட் கோர ரொளஞ்செல் வேளே வங்காட் பராதின்ன
மண்ண தரவு வேறில்லென் வருத்து மனைய வெந் நிரயந்
துன்ன தருள்வாய் சுகப்பிரத் துரிய வெணுமன் பருகருந்
மன்னின் யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வணைசுகம்.

(கங்)

அலவக னுண்* யுமைமாத வாழை ம யிடைக்கண் னோட்டமே
துலவகப் புரிந்து தென்றி. நசகக்கான னுயாதீர்த் தருடி பிறரணைய
நல்லுச்சய வரின் தவாதுணைய நயவே னெனவேன் டியவருளும்
வருடிகளா யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வணைசுகம்.

(கங்)

தீய மரணம் வருமவருமென் சிந்தா குலப் பிதனானே
னைய வகதி யாகருள்வோ னீயே நீல கண்டவெனக்
கேய மரண உயர்தீர்தான் கெந்தா யென்பார்க் கினிதருளும்
வாய யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வணைசுகம்.

(கங்)

வரம்பின் றினைபா முதியாமுதல் வாழ்வா ருயிர்முற் றுங்கொள்க
தரவதை யினைந்து வெருடெ றென்கினை னுடைய பிதனானே
யிரந்து தொழுவா ருயவரு ள்செயி மரண வேத வணைசுகம்
வரங்கொள் யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வணைசுகம்.

(கங்)

வேறு கதியின் றன்பரிடர் யீட்டு தெழுவோ பிறப்பிறப்பி
னேறு துயருந் றுற்றமே யினைகின் மீறோ வயிதத்தருளாய்
நீறு பரவுந் தருமேனி நிமிர்ச்சுஞ் சடையா பொருவருந்
மாறில் யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வணைசுகம்.

(20)

உண்மை தெளிந்தாப் பிறப்பிற் படை யெழுதிது மோகக் வாழவுதருந்
திண்மை யெழுததைந் தென்பாநாத திகழா மருவா தென்செய்கேன்
தண்மை யருளா னறததிறன் தந்தா னெந்தா உயவருளும்
வண்மை யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வணைசுகம்.

(21)

நாத கெளரி நாதசெகந் நாத சரண்சாரந் தார்க்கிரவரு
நாத துடர்தீரத் தின்பளிக்கு நாத வொளிமுற நிலகருவ
மாத குறவர் நினைபென்றும் வணங்கு கினதே னெனவருள
மாந் யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வணைசுகம்

(22)

உண்ணை யபிததும் பூசாது யுஞ்ற் ற உனரே னானமுறைமுன்
தண்ணை யடைமாரக் கண்டருக்காச சரண யுதைத்த திருவடையே
யெண்ணை யளிக்கு மெனத்துணியே யிருகப் பிடித்தே னெனவருளும்
வணை யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வணைசுகம்.

(23)

காந்தா தாதை சுதந்தரோ கருக்கை வருடி ஈயிலேச
தெந்தால் யானே துரோகமவை யியற்றற் றசுத்த நெவனருள்வாய்
தேந்தா ரிதழி வேணியனே தெருயென் னிறியே னெனவருள
வாந்தா யாழைப் பழித்தமொழி மணா வேத வணைசுகம்.

(24)

*. அலவகனம் ஆணை எனப்படுக. மா தது உறவு எனப்படுக.

தனையகூர் சேல சாமபவிசே தான கால நானேயவ
வியல்பாத் திரநீ யேதாதா வேற்கி லேன்மற் தவர்பால்யா
ஹ்யுமா நின் பான் மெய்யன்பே யுறுவா னருள்கென் றுர்க்களிக்கும்
வயமார் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம.

(௨௫)

எனீநீ பசுவென் றுற்பசுஜூ ரிறைநீ களங்கி யெனீற்சிரமேல்
வனேவா யொருநா வின்றெனினீ வனேபாப் பிருநா வினநினைச்சார்ந்
தனயா வவைமூற் றய்ந்தனவேன் தருளா யிருணீத் தெனவருளும்
வனமார் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம.

(௨௬)

சுமநோய தலைகண் மார்பிரமே கந்நோய் மூலஞ் சுரம்விக்குண்
மயலார் விடம்வாந்த் திகஞ்சூல மகநோய் தெறுமா வைத்தியனீ
யுயர்நீற் றவிழ்த் முதவியவை யொழித்தான் கெணுமன் பருக்கருளும்
வயமார் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம.

(௨௭)

என்னை யடர்துன் போபலநா னேழை யாற்றா தினைகின்றே
என்னை நீயே சகலான்ம வந்த ரான்மா வடிநரயே
என்னை லறியா யிலையருளா யெந்தாய் நந்தா தெனவருளும்
வன்ன யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம.

(௨௮)

யாவ னிடத்தோர் கணமெனுநின் னினிய கடாட்ச முறுமவன்பான்
மாவம் பூவு மருடாதி வளர்தா னியாதி பொருள் வடிவாய்
மேவுகின்ற ரெனிலுன்னுள் விளக்கம் விரிப்பா ரெவ்வீமல
மாவண் யாழைப் பழித்தயொழி மனா லேத வனேசநம.

(௨௯)

அன்னை பிதாவாம பவானிபவ நகமுன் னெனீர்க்கு மிருடானி
துன்னு மிருடன் சிவைசிவன்முச் சுடாகூர் நயனி திரநயன
னென்னு மிவரம் புயமலர்ததா ளிறைஞ்சு கின்றே நெனவருளு
மன்னும் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம.

(௩௦)

கலைசே கரன்கா தலிகமலக் கண்ணி யனீநீ யென்பவநோய்
தொலைவா ளோக்கிப் பவக்கடலிற் றுனோந்தாழ்ந் தின்ன லுறுமெனேநன்
னலமார் கரைசேர்த் தருள்கென்று நமக்கு மன்பர்க் கருள் புராயும
லலமார் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம.

(௩௧)

பூவுல நயன காந்தியிடப் பாலொண் டொழுவெம் பணிப்பணிகள்
வால மதிக்கேசே காமுதல மருவார் தரும்பே றலம்வேண்டா
நீடு களத்த சாம்பசிவ நிமல வெனவேண் டுணர்க்கருளு
மாலில் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம.

(௩௨)

யாவுநீயா தலிவீரா நென்ப துறவு பகைநொதுமன்
மேலும் லிசுற்ப வுணர்வேதவ வித்தி லுறுமா மயலேது
பாலை பாக வவ்வுணாவே பஸிப்ப வருனென் பர்க்கணித்த
மாவண் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம.

(௩௩)

பாவ னிடைத்தோன் நிடுகிலைசு மிலய மாசு மிப்பவஞ்சு
வெ மனை பிறப்பிறப்பில் விமல சிவபா வனைவலியே
பொலிவ சிவமே நாமம்பே றுதவு மென்பா ருவருவரு
மாலை யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வனைசமம்.

(௩௬)

தேக மிக்கு மமபராணன் செருக்கே யகந்தையாதிதோலன்
தேக வழுககந் திடினைய னிலங்கு சிவமா கின்றேனப்
பாக முறும வருள்கென்று பரவித் தொழுவார் பயன்பெ ரச்செய்
வாக யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வனைசமம்.

(௩௭)

சிரத்திந் தனற்கண் கபாலகார் திகழும் விடஞ்சார் களம்பணிப்பூட்
பொருத்த மெவன்பா விலையவனைப் புகன்மாதேவ தல்லியுளு
வுரைத்தி லேன்மற் றுன்னேனென் றுனைப்போற் றினி ரிள் புறவருளும்
வரத்த யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வனைசமம்.

(௩௮)

களந்த வாமன் கறைக்களன்கைக் கபாலி துதற்கண் கலைச்சுரஞ்சு
கிளந்த வெவனி னிலார்பிறரக் கிழவ னல்தோர் தேவுளநா
வுளத்து நிலையே னிலையேனென் றுன்றும் பணிவார் கருள்வாணி
வளந்த யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வனைசமம்.

(௩௯)

காம ருடலஞ் சுகவாக்குக கவின்கடர் மனைசேய் மேருகிக
ரோம முதலெ லாமிருந்து ஒன்னே நின்னே ரன்பிலையேற்
ரோமி லன்பே மருள்கென்று துணைநா டொழுவார்க கினிதருளு
மாம யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வனைசமம்.

(௪௦)

உன்னின் வேறோ தேவுளதென் றுணரே னெல்லா முன்னுடைமை
யின்ன முறையா னீராளு மினிய சிவோகம் பாவனையே
நன்ன ரருண்மா தேவவென நல்லப் பெரியாக் கருள்பா
வன்ன யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வனைசமம்.

(௪௧)

நினதாம் பெருமை யென்னெளிமை நிலைத நன் னருளெழு காலடிய
னெனையோம் புகழிற் றுதிக்குமுர னில்லென றுதித்த விதனுரிசன
புனரீ பொறுத்தி பிரபுவென வுரைசங் கருக கருள்பரம
வனமார் யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வனைசமம்.

(௪௨)

அருத்தி மிகப்பல் புயநகமணி யனக் வினைய சிவபுயநக
விருத்த றுதிக்கொண் டிதைத்துதிப்பார் மேவ வரோகந் தாகையு
ளருத்த மனைநன் மகவாதி யருள்க வெனுஞ்சங் கரர்ககளித்த
வரத்தன் யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வனைசமம்.

(௪௩)

இன்ன குதியல் பாலம்பி கேச யாவ ரினி துரைப்பா
ரன்னர் மாணத தெப்பயமு மடைபா னுதராம் புயமலரி
னின்னையேகண் யெவருளாய் நிமல வெனுஞ்சங் கரர்ககளித்த
வன்ன யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வனைசமம்.

(௪௪)

பி. -- ஸ்ரீ னைவர் பரிக்கும்பே ரானை தாத்நத்திருநருஞ்
 டவ்வப் பாணை பாசாரு சஞ்சார பாணி சிவாழ்வாத்
 டவ்வப் பிசையன் மேனியொளி யெமையோம பு வென ராகக்ருநம்
 தவ்வப் பாணைப் பழித்தமொழி மணை வேதவெனெதர

●

1. சசா காவ வட கொடி து ன்ருதி மையேயோசம்

என இது யுலு பீடத்து எழுந்த நி

ப. வ. வையமுப டோதுந ததிபபெ வையமுநம

உ - பழித்தல் மொழி மனன வேத கணசந ம

(சூசு)

7. தலைவர் அவர்களே! நகராட்சி யோராய் முயற்சிக்குக.

4. 17 19. 18 5. 51/11 தேதி யிதர வினாக்கள்

2. 4. 9 பரமானந்த மயிப்பான நுதிப்ப ஸ்ரீமந்ருத்

உயர்வு: 13' 6" மட்டும் மணலு மேத வனே. நம.

(३६)

சீவா சிவனோ சேறாழ் சீவனை யவநயந் தீடகமொருநத

சேவ ரெணுமா கொடுத்தனைய சீவாசிவ ஓதி யபுரியுந்

தாவீ ல்ருளாகூ பவானிடன சரணே சரணென் னாகக்ருளு

மாண்புமிகு டி. வி. சுவாமிநாதன்

(33)

சீலாபக சுவாமி லட்சுமி, சிறுகுடி சுருக்கி. பிராணனைமே

எனவே வேர் மனமுருவ நிறுத்தி நிவிர்த்த மாமசிவபுரே

1360 கல் 1879 மையத் வாடாண ரூபகரு மட

உய்ய உதவி செய்து வளம் பெருக்கி வருவது நமது கடமை.

(சுஎ)

உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

ب () المصالح و ١٢ / ١٢

நா. ராமமேயுதமமா வறிவென

பட்டி சூதம்ம ழி மணை வேத வனேசரம்.

சென்னை, 19.05.2019

(५३)

உடலே உயிரைப் போல மதுரா மனோயை யுபாத்ததா சானன் மொழிபெற்ற

திருமெய்யன், டா. சி சமாதியினோ திவணி ரதிச யானாதச

சுடாநீ யமமெ யுனமையெனத துதிககு மன்பாக கருளபுர

மடனி பாயை அழித்தமொழி மனுவா வேத வனேசாம

மேயில் படுகதல் சத்யபதி 5 கியாஜு ஹியமே பிராசுநகர

(४५)

இதழிப் பவரசா சகாயமித தியாகு னியமே பிராசுருகந்

தகுத சிபீளசா 6 பஜி பபலாவா கத்தாற் பயனென னவையொழிததுன்

புகல்பெற நாயகன னே பருணி புரிவாய் பரிவா யென வருளசோ

வகைய யாழைப் பழத்தமோழி மூளு வேத வனேசநம்.

(१०)

வீரவர்லித் திருநெல்வேலி விலாசம்

வரைசெய் கலையைந் துன்பணிசெய் துறவீற றிருந்த குளுஞ்சிவையே

புராணி லபின்னை யாழுமையே யருளா யடியேற் கெனவருளும்

வரமன யாழ்ப்பாணப் பழந்தமிழ் மனன வேத வணைசகம.

(電)

அகாத பவஞ்ச பருகதனி லமுந்தி மனையா தியசுமைத்துன்
புகாது மோக பாசக்கட் டிறுமெற் புாகும வலிநின் :
மிகாம லிருணீத் தெனக்கருநாய விமல வேண பாசகருநு
மகாஅ யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வணேசகம்.

(102)

அன்னே சேசக் கரைநினைநு ளாற்சித திவ்வாயு நுளிவயாக
நன்னர் மூலத் தொடுததுச்சி நண்ணி நாதோ பாசனேப
யின்ன லறச்செய் துய்கின்ற ரெனவேண டினாக்கருந கிளிதருநும
வனன யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வணேசகம்

(103)

பின்ன மறயோ கினிராசி பீடத துறைந்து மசாகால
முன்னு ருபே சனைச்சாந்து முந்து கணேசா நயங்கோளா
லுன்னு சிருட்டி யாதிபுரி யுமைமைய யருளென் றுக்ககளிக்கு
மன்னு யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வணேசகம்.

(104)

உலெவின் பால வெனறடைபூண் மெலுபபுத் தகங்கண் மணிவடவகைத்
கொசெந் திரகோ டுகொளாயிற் குலவு சிவையை யொருமுறைபுன்
னிவெ ரேலவாக் கிறையவரே பென்று தொழுமன பருக்களிககும்
வடிவ யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வணேசகம்.

(105)

பானுகோடி யொளிமுகச்செம் பரப்பற் சிவப்பாம் பல்லண்ட
மான வளித்தாய தனுக்கண்பா சாவது சேசை நினை நினைப்போ
மேன மதனு மோகமுற விளவது வாரொன பாக்கருநு
மான யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வணேசகம்.

(106)

படாசெம மணிதா டவகமுதி பசும்பட்டுடையாய் செம்பொனொளி
கடாரின் னுருகோக் குளாதிருவைத் துலங்கச் சலியா திருகதிடதகம
புடைகொண வெப்ப ரென்றுனருள் போற்றிப் பணிவா ருயவருளும்
வடிவ யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வணேசகம்

(107)

அரச மனுசே கரபீச மாகிப் பரைபெர் விந்துளநாய்
வரபா வனமாய் சின்வதன மாரபு தய்யம பேருளதென்
றுரைநின் சொருபந் தியானிப்பா ருமைநீ யேயென பாக்களிககும்
வரமன் யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வணேசகம்.

(108)

அன்னே சிலர்பல் லுழியுந்தன் பனுநார் விர்துத் திரையச்சார்
பின்ன மின்பத் தடங்கடலி வென்றுந் தினைத்துப் பவந்தொலைத்துத்
துன்னு நின்ன ரருடிபெனத் துதிக்கும் பெரியர் துணையாய்
மன்னோ யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வணேசகம்.

(109)

சடைக்கண் ணிமைப்பா லிறைமைபெறின கருணை கடலிற் றுளிபெற்றே
படைக்கு மயரு திடர்ச்சாந்தோர் பவஞ்சக் கடலீர் துவரோளின்
ஹடைச்செஞ் சரணுற் றுர்பெறும்பே றுரைத்த வெவனென் றுக்கருளும்
வடித்த யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வணேசகம்.

(110)

ஆசை யெனுமா விடக்கடலாழ்ந் திலையன் பான் பராமுனையே
 ஸீசை நின்றாண் மலர்ப்புண்பெற் றினையும் பவவா ரித்கடந்து
 பேசு லரும்பு ரணவின் பம பெறுத லெவனென் றார்க்குளிக்
 மாசில் யாழைப் பழித்தமொழி மனா ன வேத வனேசநம (௬௩)

என்று வாயி லொருப்படுந் பிகல்போந் துரையை விடுத்திடு
 துன்று மலர்த்தா ணிழலின்பே துனெனது வாழ்வே ணுமாபந்
 யென்று பணிந்தார்க் கின்பளித்த வி மாசு லேசை பவான சிவ
 மன்ற யாழைப் பழித்தமொழி மனா ன வேத வனேசநம (௬௪)

பிரமா தியர்பொன் முடியுரினிப் பெரிதுஞ் சேப்புந் றெனாயெழுந்த
 தரமா ரொளிகட் கொளிரீயே தரும்வாய் காட்டு நின்னடிக்கே
 டரமா நமக்கின் தேனுமைகண் பார்த்தாள் வாயென் பார்க்கருளும்
 வரமார் யாழைப் பழித்தமொழி மனா ன வேத வனேசநம (௬௫)

குழலிற் பிறைவண் கொங்கையினுட் குலத்தார் தனுகை மலர்ப்பாணத்
 ளுழல்வண் டருள்கண் ணுறத்திகழு முமையே யீசு னிச்சையுரு
 வழுதி யகில காரணியென் னம்மே யென்பாக கருளமே
 மழலை யாழைப் பழித்தமொழி மனா ன வேத வனேசநம (௬௬)

விழ்செம் மேனி நாக்கழைவல் விழையின் சரிதத் தெனசெவிழே
 மெருகு கணைமுகக் குடன்முடியிற் தொளிபெற் றின்ட முறுமானி
 வழியென் மனஞ்சென் றுவருளி மாசு லேசை யெனவருள
 மழலை யாழைப் பழித்தமொழி மனா ன வேத வனேசநம (௬௭)

வீசையிற் நீரை சிவதாரை வேத சார முழையாரை
 வினிய தயைவா ரிதிபுரை யினெனெவ் பவசா கரபாரை
 வனிசொற் கீரை பவ தூரை கெளரி நயவென் றார்க்கருளும்
 வனிதை யாழைப் பழித்தமொழி மனா ன வேத வனேசநம (௬௮)

வினையில் தீரை—செருவடியாதி பஞ்சகிருத்தியங்களில் தீரமுள்ளவன்.
 சிவதாரை—சிவபத்தினி. முழையாரை—தனங்களில் ஆரமுள்ளவன். பூரை—பூரை
 தவன். பாரை—கரையாயுள்ளவன். சொல்கீரை—சொல்லால்வென்ற கிரியையுடைய
 உன். கீர்—கிரி. பவ தூரை—பாவத்துக்குத் தூரித்தவன்.

பொலிதண் ணமுதாம் புதிசாரம் போதா ணந்த நீரமனி
 மலர்செந் நீப மணிதிப மணிசெய் சாலை பொன்சாலை
 சீலைகொ ளுமைபா லெனதுமன நிலத்து வாழ்கென் பார்க்கருளும்
 வலிய யாழைப் பழித்தமொழி மனா ன வேத வனேசநம (௬௯)

சாரமும், நீரமும், நீபமும், திபமும், சாலையும், சாலையுமாகிய நிலைமை
 யைக்கொண்ட உமையென்க, நீரம்—நீர். நீபவனத்தில் ரத்தின திபமாகி விளங்கு
 கின்றவன் பொன்மதில் குழ்த்த மணிக்கோயிலையுடையவனென்க.

நடைக்க ணுலோலை முண்மாலே சாமர் சீலை சுதாலோலை
 யிடிர்க்க டற்கோர் கூலாதவ ரிதய சாலை செகற்புலோலை

புடற்ப வஞ்சேந் திரசாலைய மாகென் னுளத்தென் றாக்கருளும்
வடித்த யாழைப் பழித்தமொழி மணை வேத வனேசகம்

(௬௮)

லோலம்—சஞ்சரிப்பு. அன்பர்களுக்கு அருளச் சரித்தலால் சடைக்கண்
ணின் சலன முள்ளவனென்க. அன்பர்க்கு அமுதம்போல இனியனவே அருளுதலை
லீலையச் செய்பவன். லீலை—பிரபாசையின்மையை யுணர்த்தும். பவஞ்சேந்திரசாலே
பிரபஞ்சத்தை நாளுவிதமாக இத்திரசாலம்போலச் செய்பவன். கடலம்—கடற்கரை.
பாலே—புரப்பவன்.

உன்னு ளாய வுலகமெல்லா முவற்றின் பயனீ யுறுகின்ற
யன்னொ கருததா போதலா பாரி பாகத் திரளுயே
னெனரு லீலையான் மறையகருளா யினமயத் தாயென் பாககருளு
மன்னொ யாழைப் பழித்தமொழி மணை வேத வனேசகம்,

(௬௯)

எனது லீலையுன் னிலையுணரா தேழை மோகத் தோர்சிறிதே
யுனது பகிமை பித்தநீனடீ யுலந்து லோடி மகாருழ
லனாகத் தவப்பே யாமன்றோ வன்னு யெனுஞ்சங் கார்க்கருளும்
லனாக யாழைப் பழித்தமொழி மணை வேத வனேசகம்

(௭௦)

கருகி யுணர்வான் மறைத்துவைத்தே காட்டு மியல்பிற் றுதலினே
தருகி யருளென் னுன்புசை சமைத்துக் கதவ மறைத்துதீர்
வருகின் யாழைப் பழித்தமொழி மணை வேத வனேசகம்.

(௭௧)

நின்ன லுரைக்கப் பெறுமறைக ணினேப்பூ சித்துத் திருக்கதவை
யன்னாட் பூட்டு மானே கடப் பரிதா யென்று மயவ்வுழியிற்
சென்னீர் புரிந்தாப் செந்தமிழ்சசீர் திகழ்த்துந கருத்தோ திகம்பரனே
மன்னே யாழைப் பழித்தமொழி மணை வேத வனேசகம்.

(௭௨)

மனம்பார்க் கதித் தன்னுஞ்சுருதி மறுத்துக் கதவந் திறத்தருளென்
றெனையான் வாழீ சமமணிசொல லினிய மொழியின் வசமாகி
யன்மாண கதவம் பாணித்தக வகரிது திறப்பித் தாயென்னே
வனமார் யாழைப் பழித்தமொழி மணை வேத வனேசகம்.

(௭௩)

நினையோர்ந் தடைத லுன்னருளா நிமலை யருள்பெற் றவர்க்கேயா
மெனுமாய் தெளிக்குங் கருத்தோவா ளீசர் பண்ணி னேர்மொழியென்
றினிராப் முதலி லெடுத்தாரைத்தா ரிதழி முடியெம் பெருமானே
வனமார் யாழைப் பழித்தமொழி மணை வேத வனேசகம்.

(௭௪)

பண்ணி னேரென் முச்சொலின்பின் பயிலு மொழியா னென்றமையா
லெண்ணு முலக மூன்றா தியியன்முக் கரண மாதிகடந்
துண்ணெக் கருகு மன்பருக்கே யொளிரவா ளுமையென் பதுகருத்தோ
வண்ண யாழைப் பழித்தமொழி மணை வேத வனேசகம்.

(௭௫)

பண்ணி னேரு மொழியுமையான் பங்க ரொனமூ விருமொழியே
யெண்ணி யாழைத் தைத்தெழுத்தோ றெழுத்தோ டுசைப்பார்க் கெளிவருநின்

ஊண்ணன் மகிமை விளக்குதற்கோ வருள்வா சீச ருளியது
வண்ண யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம்.

(௭௬)

வீணு காண விதூடணியை விழைபண போ லு மொழியென்றல்
வீணு மதனாற் பண்ணினுமேல வியப்புற் றெழுசீர மொழியெனலே
கோணப் பொருளென் றறிஞர்கொளக் கூறு மாசுக கருள்பெரும
மாணா யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம்.

(௭௭)

அனைதண் ணருளே யத்தனைச்சார வாக்து மதற்கு மவனவனுக்
கினிய கூறவேண்டுமதற் கின்றி யலையா ததமொழியே
யனைய மொழி மிக்கினித் தவாருமெனகா சொபுகல்
வள்தை யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம்.

(௭௮)

யாவு மிருந்தவ கூறிதலிளிற் கிடையீ டிலத்த கணமாங்
காவி னரசர் பண்ணினோ நவிலபா வீரைய தாபது ணையு
தேவ வவச மாய்க்கதவந் திறயா திருமக மென்னையா
மாவண் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம்.

(௭௯)

அயர்வி லுனையுந் தன்வயமாக் கரசின் பகிசுத் தருமபொருளி
னயமெத் தரத்தோ வனுபவித்தநா தநீயே யருளிணலான்
மயர்செய் பவஞ்சத துற்றுழுவ மடமை மெனைய குளாகிற்பேன
வயமன் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம்.

(௮௦)

உனையே சீவ ரத்தினமென் றுறக்கொள் சுருதி புனைமறைகதும்
வினைமா சலகாக கலதருளசார் விமலா பாஸொண னாருணுமெய்
தனைநா முணர வாசோ சாரநது திறப்பித் திலக்கினையோ
வனமா யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம்.

(௮௧)

சுருவ சீவ தயாரிநீ தானென் றுரைப்ப சுருதிகளவ
வரிய மூதலவ னுனையிரக்க மொன்றி லீரென றுரைத்திழைப்
பெரியர் தரமித் துணைததென்று பேசற் கெளித்தா ப்றைமுடியாய்
வரமன் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம்

(௮௨)

நருவர் பூட்டு கதவினையே ரெருவா திறப்ப கெளரிவநிற்
பெரியர்க் கலது பிறர்க்கியலாப் பெற்றி போலம் மறைப்பூட்டைத்
தெரிய விளக்குந் தமிழ்வேதந் திறநத் ததன்கோ செப்பவளித்தோ
வரிய யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம்.

(௮௩)

ஊண்ணிற் காண வுமைநோக்கிக் காணத் திறமி னெனுமிக்கயா
ஹண்ணல் விழியான் மலக்கதவ முயிரகன் காணத் திறந்தின்ப
ஊண் வருணின் செயல்விளசுகி நாவந் தருளிற் றோநகடைந்தேன
வண்ண யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம்.

(௮௪)

திருமுன் போந்த விருமணியிற் சேயாங்காழி மணியரசான்
தெருஞ்செம் மணியைத் திருக்கதவந் திறப்பித் தருள் கென் றருளியதவ

வருஞ்செ யரசை யப்பொன்றே யன்பு புரிவாய் மைச்செயலோ
வரமன் யாழைப் பழித்தமொழி மண்ணை வேத வணைசநம்.

(அரு)

அரசர் தமது சுருதிநிறந் தாங்குக கதவ முறுமென்றே
கரையில் காழி மணியினையக் காப்பும் புரிசென் றருளியைநார்
பெரிய ரவர்தீர் சுருதியின்மேற் பிறங்கத்தெரிப்பர் பசுபதே
வரிய யாழைப் பழித்தமொழி மண்ணை வேத வணைசநம்.

(அசு)

அல்ல காழி மணியரசி னுனை மேற்கொண் டென் றிருமுன்
சதுர மனையென் றுரைத்தனவே சடிநி திருந்காப் புந்நினையுன்
முதலென வரசரிக்கமி னீர் மொழிந்த துளவெகொண் டோசீத
முதுர யாழைப் பழித்தமொழி மண்ணை வேத வணைசநம்.

(அர)

நான்கு வேத மெணங்கருத்தி தஙங்கு சதுர மனையென்ற
தாங்கு விரியு மெயலும்போ லை மந்து தலிலோ வக்கதவம்
பாங்கின் விரைய மனநத்தனைபெய் பரம வகையின் விகற்பமெலாம்
யாங்கு யாழைப் பழித்தமொழி மண்ணை வேத வணைசநம்.

(அஅ)

சுருதி நின்வாக் கா கலினீ சொந்த தலையிய டொலுஞ்சுகம்போ
வொருமை யன்பர் முடிதூற்ற லுன்போல் யரவுள் செயலவரத
நிருவா மறைப்புட் டகற்றவருள் செயலன் டென னர் செக்கிழார்
வரமன் யாழைப் பழித்தமொழி மண்ணை வேத வணைசநம்.

(அஆ)

காசி சுருகு வாய்வுடங்கு வருகென் றருளி யிடைமறைந்து
சுடாழி யிருச்சுய் மிகுகொன்ற செயலெ னசமீப யவாகாழி
கேதா வருககா லுருகுவப்பே நிகு வ யுயனச்சென் றிறைஞ்சியதென்
டாகா யாழைப் பழித்தமொழி மண்ணை வேத வணைசநம்.

(அரு)

காழி மணியா சசிரு கண்க ளோயா மெய்க்கெனநீ
பூழி லுணை சதாந துன்கொய் லயாசநந்நிவ் வியிலிருபான்
மாழை மணிகேதா யிலினென் றும வயகக விருத்தி மகிழ்கின்றாய்
வாழி யாழைப் பழித்தமொழி மண்ணை வேத வணைசநம்.

(அக)

யெனினதோ திரண்டிருவா யழைக்கப் போங்க சுந்தரரைப்
பொய்யார் பிரதி வம்பெனென்ற புகன்மோ பணிகள் புரிந்துமோ
செய்ய நினதா ருளுநியாா தெளிதற் கொளிதோ சிவசிவவெய்
மையில் யாழைப் பழித்தமொழி மண்ணை வேத வணைசநம்.

(அஉ)

நிகம சாரத் தமிழ்பெறநீ நினைவேட் கையினார் சுந்தரரை
மகளிர் நினைவுற் றனையென் று மாட்டிப் புலியுய்த்தனவேட்கை
திகழ வலிந்து பாடுவித்த செம்மையுணரார் கறைவதென்சீர்
வகைசெய் யாழைப் பழித்தமொழி மண்ணை வேத வணைசநம்.

(அங)

சடைய ரிகைஞா னியர்தவத்தாற் றருமூ வாண்டு மகவினவ
ரிடையுற் றொளிரப் புரிந்தம்மக வ்னுக்குன் பேரா ஞரவனே
விடுவித் தருள்சந் தர்தமைமா னிடரி னிரின்பா ளொன படுவா
மடனில் யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசகம்.

(௯௪)

கயிலை தனிற்பாப் பதியுருவக கவினு ரிருசுத சிகளாலச
முயவந் தமையோ ராரவாபாங்குறதை விதமு மேரார
வியலந் தமிழ்சந் தர்பிறப்போன் றினபுந் றொன் பாரபவடு மன்
மயலில் யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசகம்.

(௯௫)

நினதா ருளா னிரின்பெற்றகேரி லன்பா செயிலா ரீன
றனதே யெனலோசு கிடலோசு தராபாற புரிபல் செயலுந் த
தெனவோ ராரே லிசைப்பெற் றா னி துமுடிபா ரிதழியனே
வனமார யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசகம்.

(௯௬)

தூது நடப்ப வேலியது துரிசுன லேயா டொலின்பாற
காத லுறைப்பல வெறுத்திடமேற்கடுகோய புத்தி விளக்கினாயவ
வேது வுணர்ந்துஞ் சந்தராக்கன பெய்தார பவகதை பென்புகல் மா
மாதா யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசகம்

(௯௭)

மோக மறுத்தார்க் கேதருடைய முச்சு யெனவா காமவிநிசுத
வேக னீசந் தராக்கிருவா ட்டைப்பல காம சன றுளிட மாஸிநு
கூக முன்தென றுய்த றுணரன் புண்டயாக கலந்து டுனிவுறுப்
வாகயா ட்டைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசகம்.

(௯௮)

சம்பு நினது திபாக்கசுத தலங்க டொறு ரசு துரைககண
முன்ப முறகோ ட்டைப்பல விருத ரியிலக்கி யாராசிய
யென்ப துணாதவ மமுணராக கிழத்திகாப் படுதான னநட்டி
மன்பொன் யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசகம்.

(௯௯)

வேண்டு வாரமன் வேண்டிவதே வ்ழை வினருளா டொறுஞ்சரு
யீண்டு நினக்கே சிறப்பாக ட்வனியேன றிருமுன டோன டை
கூண்டு மாவிவ கருள்கிலையென குறையே ருருபு டொரு டொன
மாண்ட யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசகம்

(௧௦௦)

கிருக்க பாடந் திறத்தலமுட் சென்று டொகாண சிவசோகிப
பெருக்கம் விழிகொள் ளாதவாய பெருக்க தூண்டி சுருரைநா
ருக்கின் விளககெஞ் ஞான்றுநனி யவிரசந் நிதியுந் றாருருள
வரத்த யாழைப் பழித்தமொழி மண்ண வேத வனேசகம்

(௧௦௧)

தேக முதல நாமெனுமா நீர்ந்து தமைச்சித தெனத்தெரிந்தவ
வீலாகை மிகையான மேனோக்கு முான றகமே பிரமமெனு
மாமக டுடன்சார்ந் தாணவமான் மூழ்கா தனீத்த முழுமுதலே
யாழைப் பழித்த மொழி மண்ண வேத வனேசகம்.

(௧௦௨)

அடிமை யேநா நமினமேமலோ ராண்டா னுள்ளென நடங்காத
தடிமை தாடிமை தராதகந்தை தருகா மபரமென நெழுமவரு
மிடரொன னுற்றசெப வனவிளக கு மிறைநீ டெவரு மடியரெனல
வடிவ யாழைப பழிதகுமாழி மறாந வேத வனேசநம.

(௧௦௩)

பேற்ற நெறிசசா ராகத ந விதகித காத மெய்க்நெறிசசா
பேற்ற களிததா யிரபு கு காரண பேற்ற போலச சிவானுபவத
பேற்ற ஸ்ருளாப நீயெனிலென செபகேன பரதந் திரனருளவாய
மாநில பாமெய பழிதகுமாழி மறாந வேத வனேசநம.

(௧௦௪)

அருளசெட ன்னதுதிருக்கோயிற கணபு சீல வ கலவியறி
வுப சிவா அகமல நிபெயொளிர்க்க காதி புறுஞ்சைவப
பெரிபா லிசாஅ ராண்டனம விரமா தோககு மவருளவாய
வரத யாழைப பழிதகுமாழி மறாந வேத வனேசநம

(௧௦௫)

பிந்த மாநி ரின்கோயி ளிநித கது சிபதன மாபசசோ
பகதி பாசசை வற்றிட பணபு மென்கொண்டவாக்கெயொள
றுக்க மாக மகதுரைகதாங் கொரு தகாந் துறவருளசோ
மே கூத யாழைப பழிதகுமாழி மறாந வேத வனேசநம

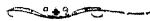
(௧௦௬)

பின் ஸ்ருபக ிண ஸ்ரு நங்க க்ரமபு ளாநிக ணடதந்
மண பன்சா னுசைவ மரபிந பெப் பரல ளேற
பன ஸ்ருதரின் லீமெ றெனமபுகா புரிக்கி னபுறபுருளாப
பா யாழைப பழிதகுமாழி மறாந வேத வனேசநம

(௧௦௭)

பன் னுநரிந்தரிம யாய பொருளா லாமனுவு
மெ லிந லிபிவிருததி பபப காள மச ிசயல்கள
சட புக்கி பபபரிபா செயறகுத துணையாப முடிததரு ளாயா
மெய் ஸ்ருபைப பழிதகுமாழி மறாந வேத வனேசநம

(௧௦௮)

பேரு ளாந் தாந் துபிபரு ல்ரக்க ம பழி மண்கனளி
பாநி ளாதத குலமவாழ் யருளசெப ஸ்ருக்கோ யிலவாழி
மாதா பாழைப பழிதகுமாழி மலாததா ன வாழி வேதவன
நாத ருட்டேன பிரவகிகு நனினத துணைகள் வாழியவே.

(௧௦௯)

வேதம வாழி சிவாகமசசோ மிகுதி வாழி மெய்கண்ட
போகம வாழி சநதானம பொலிநது வாழி சரியாதி
பாதம வாழி யாணவக்க பாடந் திறக்குந் தோவார
மாதி சுருதி வாழிபட னுதி மரபின் வாழியரோ

தூஉ

வேதவனேசஸ்தவம்.

வேத வனேசா திருக்கோயின மிளிராநித் தியமா தியமுன றுஞ்
சேத்ருணமன பாசாரந திகழப் புரியுஞ் சிவகதுவிசு
சாத மரபு வாழ்சிவ தரும கருதத் ராமபெரியா
நீதி யுறவக கோயினமுறை நிகழட்டேபாறறி வாழியவே

(ககக)

வேதவனேசஸ்தவம் முற்றிற்று.

